

Giới thiệu Tự Yêu - Du Phong

Nhớ nhé cô gái! nếu như lựa chọn yêu một người, hãy chắc chắn em sẽ được hạnh phúc chứ không phải sống trong dằn vặt, sẽ ấm áp chứ không phải co ro lạnh giá vì một người mang tên "người yêu".

Và em cũng có thể yêu bản thân mình theo cách tốt hơn bất cứ chàng trai nào khác. Vậy nên đừng bi lụy, hãy yêu khi thực sự hạnh phúc còn không hãy tự yêu.

Kể từ giờ em phải sống thật vui,

Đề chôn vùi nỗi buồn vào quá khứ.

Ai tổn thương mình thì cũng nên tha thứ,

Bởi sau cùng em đáng được bình yên.

Kể từ giờ không phải nhớ hay quên,

Không muộn phiền vì một người nào nữa

Vui đi em, nếu không thì sẽ lỡ

Chuyến tàu mang hạnh phúc đến ga rồi. (Du Phong)

Bạn đang đọc truyện *Tự Yêu - Du Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-1: Lời nói đầu

Không có lời nói đầu, trong sách hoàn toàn không có phần này. Chỉ là tôi muốn thêm vào trước khi đăng lên Wattpad mà thôi.

Thời gian trước đọc được một đoạn trích trong "Tự Yêu" của Du Phong trên mạng, cảm thấy rất hay, vì thế có cơ hội liền mua về nhà. Có điều mua đã được 3 tháng 13 ngày rồi mà nó vẫn cứ mãi nằm trong ngăn bàn. Có rất nhiều thời gian nhưng lại không có thời gian chăm chú đọc một quyển sách như thế. Cảm thấy rất tiếc. Thời buổi hiện nay, giá sách cứ như giá vàng, ngày càng tăng cao. Vì thế đọc online là lựa chọn tuyệt vời nhất. Vừa rẻ vừa tiện ấy mà. Có điều, rất ít sách được đăng online, chắc vì không thu phí được đi.

Mặc kệ vì lý do gì thì hôm nay "Tự Yêu" sẽ xuất hiện trên Wattpad. Vừa đánh chữ vừa đọc, nhất cử lưỡng tiện. Lại có thể chia sẻ với mọi người, không uổng phí một quyển sách hay.

Nói nhảm đủ rồi bắt đầu đọc thôi!

Bạn đang đọc truyện *Tự Yêu - Du Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1-2: Tác giả

Du Phong

Tên thật: Nguyễn Tuấn Trung

Sách đã xuất bản:

Đừng gọi anh là người yêu cũ (2014)

Có anh ở đây rồi hạnh phúc cũng ở đây (2015)

Góp mặt trong:

Ai đó đã bỏ ta đi, Tôi từng thích cậu như thế đấy, Yêu đi thôi muộn lắm rồi.

Fanpage: <https://www.facebook.com/duphongwriter>

Bạn đang đọc truyện *Tự Yêu - Du Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-3: Năm tháng ấy

(Gửi tuổi thanh xuân)

Cô biết cậu thích mình. Nhưng cô cố tình giả vờ không quan tâm, không để ý tới từng cử chỉ, thái độ của cậu. Không phải cô không quý mến cậu, mà ngược lại, cô cậu là một thứ gì đó quý giá, thiêng liêng vô cùng. Thời niên thiếu của cô gắn liền cùng những kỷ niệm ngọt ngào bên cậu, những buổi đạp xe đèo nhau tới trường, vừa cười nói vừa hát những bản tình ca vu vơ; những ngày cùng nhau học nhóm, cùng nhau trốn học với bao nhiêu là bí mật, những khoảnh khắc lãng mạn, ngọt ngào khi cùng đón pháo hoa giao thừa, cùng lặng lẽ bước bên nhau trong ngày gió heo may... Cô muốn giữ riêng cho mình như những điều đẹp nhất, cô không muốn mọi thứ bấy lâu nay mình gìn giữ phút chốc bị xóa nhòa bởi hai chữ: Tình yêu.

Với cô, yêu là một thứ gì đó khó định nghĩa, khó nắm bắt vô cùng. Cô sợ tình yêu, bởi vậy, cô dần xa lánh và từ chối sự quan tâm từ cậu. Cô biết cậu mong chờ điều gì, nhưng con người ta càng hạnh phúc bao nhiêu càng ích kỷ bấy nhiêu, phải vậy không? Cô đang hạnh phúc với những điều giản dị bên mình, và cô không muốn có một định nghĩa rõ ràng, như vậy sẽ làm mọi thứ trở nên nặng nề và không thể vô tư như trước nữa, Vì thế, cô trốn tránh cậu. Cô đi học một mình, đi về một mình, đón đợi cơn gió đầu đông một mình, nhâm nhi tách cà phê một mình, và gói ghém những kỷ ức hạnh phúc bên cậu, một mình. Cô để mặc cậu với những khó hiểu, giấu vò trong lòng. Không phải cô không tiếc nuối, không muốn kéo dài những tháng ngày thanh xuân đầy ắp tiếng cười bên cậu, mà bởi cô sợ cậu sẽ nói ra ba tiếng ấy. Cô sợ mình khó xử. Sẽ không phải trả lời nếu như câu hỏi không bao giờ được thốt ra, phải vậy không?

Ba tháng kể từ ngày cô thu mình vào cuộc sống riêng, không dành thời gian cho cậu nữa. Một ngày, lớp trưởng thông báo với cả lớp là cậu bị tai nạn giao thông, rất nặng. Cô cuống cuống chạy đến, nhìn cậu nằm trên giường bệnh, khuôn mặt tái nhợt, cô không thể cầm được nước mắt. Nắm chặt lấy đôi bàn tay xanh xao, cô thì thào trong thôn thút: "Xin lỗi, mình xin lỗi!" Cậu mở hé đôi mắt, khẽ cười hiền, khó nhọc cất tiếng nói ôn tồn quen thuộc: "Mình... thực ra chỉ muốn gần cậu hơn một chút thôi!"

Cô thấy tim mình nhói lên. Thì ra là vậy! Mỗi người được dành riêng ra những năm tháng thanh xuân đẹp nhất trong đời mình, để làm gì kia chứ? Để trốn chạy nhau sao? Hay để khóc gào hối hận vì không thể trao cho nhau nhiều hơn những gì mình có? Nếu chẳng may cậu không tỉnh dậy nữa, có phải cô đã đánh mất đi điều quý giá nhất của mình? Thì ra, tuổi trẻ là để người ta trao gửi tình cảm với nhau, đón nhận nhau và cùng nhau tận hưởng những gì đẹp nhất của cuộc đời. Cô đã quá nhút nhát và sợ hãi, cô đã nghĩ rằng mình sẽ mất cậu nếu để cậu lại gần hơn với mình. Nhưng một thứ tình cảm trong sáng, thuần khiết và đẹp đến như vậy, có thể vụt tan một cách dễ dàng chỉ vì đôi ba câu nói hay sao? Cô ngốc nghếch quá, lẽ ra cô nên để mọi thứ tự nhiên như nó vốn có, bởi một trái tim không được đập theo đúng nhịp của mình, sẽ buồn bã, mệt mỏi biết chừng nào.

Cô chủ động nói với cậu rằng cô yêu mến cậu, và muốn cậu mau chóng khỏe lại để hai người vui vẻ như ngày đầu. Như có một phép màu, chẳng bao lâu sau, người ta lại trông thấy có hai người trẻ đùa nhau tíu tít trên chiếc xe đạp nhỏ, họ cùng ngắm hoàng hôn, cùng thả cho cánh diều no gió và cùng viết những tờ giấy nhắn nhỏ xinh, đặt ngay ngắn trong chai, rồi đứng trên cầu thả trôi theo dòng sông ra biển cả.

Bạn đang đọc truyện *Tự Yêu - Du Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Bước tiếp mãi, vậy thôi

Thật ra có những người ta rất muốn được ở bên, vì khi ở bên họ ta cảm thấy hạnh phúc, vì họ cho ta cảm giác ấm áp, bình yên. Nhưng như thế không có nghĩa là ta yêu họ. Đôi khi ta cố gắng làm rạch ròi mọi thứ với suy nghĩ "Nếu đặt cho tình cảm một cái tên thì sẽ biết xử sự sao cho đúng," nhưng thực chất mọi thứ liên quan đến tình cảm đều mang tính tương đối. Vậy có bao giờ ta đặt nhầm một cái tên, để rồi đánh mất đi tình cảm trong sáng thực sự của mình?

Tại sao người ta lại mặc định cảm giác hạnh phúc chỉ có thể tồn tại trong tình yêu, để rồi cố gán cho mối quan hệ của mình một cái tên không cửa khớp? Tôi hạnh phúc với cậu vì cậu hiểu thấu tôi, biết làm thế nào để tôi vui cười. Tôi thấy bình yên khi bên cậu vì cậu cho tôi cảm giác an toàn, được che chở. Nhưng không có nghĩa là tôi phải yêu cậu chỉ vì duy nhất cậu có khả năng làm việc đó, phải không?

Công chúa cảm thấy bình an khi đi bên cạnh người cận vệ của mình, nhưng công chúa sẽ yêu hoàng tử. Cũng giống như chúng ta hạnh phúc khi được che chở và đón nhận những món quà từ một vị thiên sứ nào đó dành riêng cho mình, không có nghĩa là chúng ta phải yêu chính vị thiên sứ đó.

Tôi tin trên đời này có nhiều mối quan hệ ngoài những thứ được định nghĩa rất mơ hồ, ví dụ như tình bạn, tình yêu. Tôi cũng tin hạnh phúc, ngọt ngào, lãng mạn, say đắm... được mang lại bởi không chỉ một trong vô vàn kiểu quan hệ mà chúng ta biết tới.

Bởi vậy, có lẽ chúng ta thay vì cố gắng cắt nghĩa, phân chia ranh giới để đóng đưng cảm xúc của mình, hãy thể hiện chúng ra mặc kệ những lý thuyết, mặc kệ những quy tắc phức tạp. Chung quy lại thì con người sống vô ưu nhất khi được là chính mình, được khóc cười yêu ghét như bản thân mình muốn, phải vậy không?

Có một người tôi chẳng thể yêu thương,

Đầu cùng bước với nhau một đoạn đường không ngắn.

Ở bên họ tôi vui ngày qua tháng,

Nhưng để tiến xa hơn, chẳng biết có bao giờ...

Không phải tôi chưa từng theo đuổi những mộng mơ,

Chỉ là giữa chúng tôi luôn mập mờ khó hiểu.

Vắng một người thì hẳn nhiên thấy thiếu,

Nhưng khi cạnh nhau rồi lại chẳng nở gần thêm...

"Anh thuộc về người khác tốt hơn em!"

"Em chẳng thêm người giống anh đâu nhĩ!"

Chúng tôi giấu trong lòng mình nơi thẳm sâu suy nghĩ,

Rất quý, rất thương, nhưng đến vậy là cùng...

Chúng tôi sợ một ngày bỗng chốc hóa người dưng,

Lặng lẽ quên đi chuyện "đã từng" xưa cũ.

Có ai không vài lần để lỡ

Những thứ rất tin yêu trong góc nhỏ đời mình?

Có một người tôi không thể phân minh

Là tri kỷ, là nhân tình, hay bè bạn.

Chỉ biết hai người không vượt qua giới hạn

Để đặt một cái tên cho mọi thứ rạch ròi...

Chỉ mong cười cùng người bước tiếp mãi, vậy thôi...

Bạn đang đọc truyện *Tự Yêu - Du Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Tình đầu

Hôm qua, vô tình gặp lại mối tình đầu trên đường sau nhiều năm xa cách. Có biết bao nhiêu người gặp lại nhau ở nơi ồn ào, náo nhiệt ấy, thái độ chung vẫn là: "Ồ, đằng ấy đây à! Lâu quá không gặp nhỉ, dạo này thế nào rồi?", kèm theo câu nói đó là những cảm xúc lạ dâng lên, là ngạc nhiên, có chút gì đó xúc động khi ký ức xưa bất chợt ùa về, chút gì đó tò mò không hiểu bao lâu nay người ấy sống ra sao, và một chút gì đó trông chờ vào một cuộc nói chuyện lâu hơn, sâu hơn là những câu hỏi xã giao thường ngày. Có lẽ những người yêu cũ gặp lại nhau luôn muốn biết thêm nhiều điều về cuộc sống, sự đổi thay của nhau sau nhiều năm xa cách.

Những cuộc gặp gỡ chớp nhoáng như thế luôn kết thúc một cách đột ngột như cái cách nó ập đến, chỉ là sau vài ba câu chào hỏi, người ta muốn nói với nhau nhiều lắm nhưng không hiểu sao không cất nổi thành lời... Có phải vì dòng người đang bước qua hối thúc tìm trở nên vội vã muốn rờ đi, hay là vì

những ngại ngần từ thuở mới yêu bỗng chốc sống dậy, khiến mình chợt bé nhỏ trước đối phương, mà không thể mở lời để nói thêm điều gì nữa?

Cuối cùng vẫn là một câu nói quen thuộc "Hẹn gặp nhau sau nhé!"... câu nói đơn giản thế thôi, nhưng hàm chứa biết bao là nuối tiếc.

Tiếc vì mình gặp nhau giữa đường, cái chốn chẳng phải dành cho việc tâm sự hay hỏi han dài lâu, tiếc vì đã-từng-là-gì-đó của nhau, nhưng giờ gặp lại chỉ như người quen biết, tiếc vì khi nói lời chia biệt, bỗng thấy những xúc cảm ngày nào trong mình vẫn còn đó chứ chưa hề mất đi. Thật buồn khi nhận ra bao lâu nay mình không quên mà chỉ chìm vào một giấc ngủ sâu, để rồi bây giờ thức dậy, làm sao ép bản thân mình ngủ lại khi đã tỉnh giấc rồi?

Bất chợt cảm thấy có đôi chút sợ hãi, vì có lẽ cuộc "hẹn gặp lần sau" cũng chỉ là một lời xã giao, biết bao giờ mới vô tình được gặp lại nhau lần nữa? Bỗng thấy sợ âm giác người đó xuất hiện lại rồi lại tiếp tục rời xa khỏi cuộc đời mình, thế rồi mình tiếp tục sống trong những tháng ngày mê mải, với những cảm xúc chẳng thể nào vẹn nguyên...

Người ta có thể có biết bao nhiêu mối tình trong đời, nhưng mối tình đầu vẫn là mối tình để lại nhiều dư âm nhất, người tình đầu vẫn là người để lại nhiều nuối tiếc nhất!

Có một người đã từng khiến tôi vui,

Dạy tôi cười rồi lau đi nước mắt.

Có một người giúp tôi quên một nhọc

Bằng vòng tay che chở thật ân cần.

Có một người từng lặng lẽ quan tâm,

Để tôi trở thành một phần trong họ.

Có một người từng bên tôi to nhỏ,

Khiến tôi yêu cuộc sống ở quanh mình.

Có một người mà tôi cứ đinh ninh

Sẽ cho tôi một gia đình hạnh phúc.

Có một người, cuối con đường, kết thúc,

Đã rời đi chẳng biết tự khi nào...

Có một người đã từng hứa trăng sao,

Khiến tôi tin vào những điều mơ mộng.

Có một người suốt đời tôi trông ngóng,

Để lại là mình, vui vẻ giống "ngày xưa"...

Bạn đang đọc truyện *Tự Yêu - Du Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Từ xa nhìn lại

Có những người tự nhiên lạc mất khỏi cuộc đời ta không vì lý do gì cả.

Đôi khi, bất chợt ta nhớ lại những năm tháng ấy, mình đã từng quán quít lấy họ, sẽ chia từng niềm vui, nỗi buồn nhỏ nhất cùng họ, đã từng cảm nhận hơi ấm từ họ, và chưa bao giờ nghĩ một ngày cuộc sống của mình không còn sự hiện diện của họ nữa.

Trở về với thực tại, ta vẫn thấy họ hằng ngày, đôi khi vẫn vu vơ tìm hiểu về cuộc sống của họ, nhưng cả hai tuyệt nhiên không còn liên lạc, không còn là bất cứ điều gì trong cuộc đời của nhau nữa.

Không hề có đổ vỡ. Chỉ là tự dưng dần dần xa cách, rồi đi lạc, rồi chẳng hiểu vì sao không còn muốn tìm về...

Để những khi vô tình nhìn thấy những thứ liên quan đến họ giữa lúc bản thân đang chìm trong nỗi cô đơn tái tê, không còn biết làm gì ngoài lắc đầu nuối

tiếc: Giả như ngày nào mình đủ can đảm nhìn thẳng vào mắt họ rồi hỏi một lời "Tại sao"...

Đã từng rất nhiều lần nhìn chằm chằm vào đốm sáng màu xanh bên màn hình góc phải, click chuột vào đó, đánh ra vài dòng, đại loại như:

"Ăn cơm đi!"

"Ngủ sớm đi!"

"Mặc ấm vào!"

"..."

... thế rồi không lần nào đủ can đảm ấn phím Enter, đành vội vàng xóa và đóng khung chat lại. Có lẽ những người biến mất hoàn toàn khỏi cuộc đời nhau sẽ cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều so với những người vẫn hiện hữu trong cuộc sống của nhau, nhưng lại không thể làm gì khác ngoài dõi theo trong im lặng. Tội tệ làm sao cái cảm giác khi biết được rằng họ vẫn sống tốt mà không cần tới sự quan tâm của mình.

Đôi khi, tự huyễn hoặc rằng họ cũng đang như mình, đang thực sự muốn nói một điều gì đó, chỉ là can đảm không đủ nhiều và kiêu hãnh lại quá lớn nên chỉ một dòng tin nhắn cũng không nỡ gửi đi mà thôi. Nghĩ vậy, lại vội vã bật khung chat lên và đánh một dòng:

"Mình trở lại giống ngày xưa, nhé!"

Thế rồi gần như ngay lập tức, ấn Ctrl+A rồi delete hết.

Có lẽ Thượng đế cho những người không còn là gì cả nhưng vẫn tồn tại trong cuộc sống của nhau một đặc ân, đó là lặng lẽ ngắm nhìn nhau bình an. Và có lẽ họ cũng nên học cách chấp nhận, để trái tim không còn xót xa khi vô tình chợt thấy dấu vết của nhau trong cuộc đời nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tự Yêu - Du Phong* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Ta nợ người một món nợ ân tình

Trong tất cả những loại nợ nần thì "nợ ân tình" là món nợ khiến người ta khổ tâm nhất! Bởi lẽ hầu hết những người "cho vay" thứ nợ này đều không mong được trả, và những người muốn trả cũng không thể trả được!

Người cứ ở bên ta, quan tâm ta, lo lắng và chúc phúc cho ta, nhưng ta không thể đáp lại tình cảm của người, chỉ đơn giản là ta không thể nào đối với người theo cách người đối với ta như vậy. Ta biết ơn người nhiều lắm, thương người nhiều lắm, nhưng ta không muốn người vì ta mà buồn khổ. Ta cũng muốn người có được hạnh phúc cho riêng bản thân mình lắm chứ, nhưng thực tế, người mang lại hạnh phúc đó không thể là ta, mãi không thể là ta!

Nhiều khi, ta ước người có thể lạnh lùng, mạnh mẽ mà từ bỏ ta, có thể đối xử với ta lạnh nhạt cũng được, bỏ mặc ta cũng được, miễn là người có thể thành thoi mà tìm niềm vui cho mình và thôi hướng về ta bằng trái tim đầy ấp niềm tin và hy vọng. Nhưng người không làm được.

Nhiều khi, ta ước ta có thể vô tâm với người, mặc kệ sự quan tâm của người, để không bận lòng nữa, không biến tình cảm ta dành cho người thành sự thương hại nữa, để người từ đó có đường lối mà rời xa ta. Nhưng ta cũng làm không được.

Và cứ thế, món "Nợ ân tình" của ta chồng chất thêm, khiến cho sự day dứt và áy náy trong ta cũng theo đó đầy dâng đầy lên mãi. Ta biết, người cho đi là không mong nhận lại. Nhưng có ai trên đời đủ nhẫn tâm mà nhận mãi của người ta trong khi chẳng đem lại cho họ chút gì ngoài những huyệt hắc chênh vênh và những hy vọng mong manh chẳng bao giờ thành sự thực?

Ta trách bản thân mình nhiều lắm! Rằng tại sao ta không thể rung động trước những gì người dành cho ta, tại sao ta không thể hướng trái tim mình về phía người, không thể ngã vào vòng tay của người? Ta biết, nếu thuộc về người, ta sẽ là kẻ hạnh phúc lắm, ta sẽ được thương yêu và an toàn lắm. Nhưng ta không thể, trái tim ta không thể, định mệnh của ta không thể gắn với người...

"Nợ ân tình" là món nợ mà người ta chẳng thiết tha đòi, nhưng mình thì tha thiết muốn trả! Trả để thấy lòng thanh thản bình yên hơn, để thôi không tự dằn vặt vì mình đã từ chối món quà ngọt ngào nhất mà số phận đã trao tặng cho. Nhưng nghịch cảnh là, nếu có thể thì ngay từ đầu ta đã chẳng phải vay. Và giờ đây, nếu ép mình phải trả lại cho người một điều gì đó, thì đó hẳn phải là một thứ khác chứ chẳng phải là "ân tình". Và người, thì không nhận thứ đó, cũng không đáng phải những thứ đó.

Người không thể từ bỏ, ta cũng chẳng đành từ chối. Vậy mới nói "Nợ ân tình" là món nợ lớn nhất trong đời, vì nó không bao giờ voi, chẳng bao giờ cạn. Ta cũng chẳng còn biết cách làm gì khác ngoài chấp nhận, và thầm cầu mong kiếp này ai đó có thể bù đắp lại cho người một món "Nợ ân tình" đủ lớn, để người không quá thiệt thòi khi cứ mãi cho ta vay.

Còn món nợ của ta và người, ta xin dành để dành cho kiếp khác...

Chương 6: Đơn phương một người đơn phương

"Đau khổ nhất có phải là khi yêu một người không yêu mình hay không?" Có người đã từng hỏi tôi câu đó. Câu trả lời của tôi là: "Đúng nhưng chưa đủ! Đau khổ nhất là đơn phương một người đơn phương".

Nếu bạn đang đơn phương dành tình cảm cho một người hạnh phúc trong tình yêu, bạn sẽ ôm riêng nỗi niềm của mình trong lòng nhưng còn cảm thấy có đôi phần an ủi, bởi người mình thương yêu ít ra còn có một người khác yêu thương họ. Nhưng nếu bạn đem ngày hướng về một người mà người đó ngày đêm dõi theo một bóng hình khác, thì bạn không chỉ ôm nỗi đau của mình mà còn day dứt nỗi đau của người mình yêu nữa, chẳng phải chuyện đó rất buồn hay sao?

Một buổi sáng cuối tuần, anh thức dậy thật sớm, nấu một bữa cơm thật ngon, đóng trong những chiếc hộp thật đẹp, định bụng sẽ mang tới nhà người mà anh đang theo đuổi. Nhưng khi chưa kịp dựng xe trước cổng nhà cô thì anh phát hiện ra cô cũng đang mang những chiếc hộp xinh xắn cô tự chuẩn bị đi đến nhà một người khác. Anh chậm chậm đi theo cô, trong lòng không khỏi buồn bã và tự hỏi: Tại sao cô không ở nhà và đợi anh đến, sao lại bỏ đi mang cơm cho người khác như vậy? Hừm, vậy tại sao anh không ở nhà và đợi người khác đến? Niềm vui của những người đang yêu chẳng phải muốn đem đến cho người mình yêu điều gì đó mỗi ngày hay sao? Cô đến trước cửa một ngôi nhà đã khóa trái, đợi chờ giờ này qua giờ khác với vẻ sốt ruột, còn anh đang tránh mặt ở một góc khuất, nhìn cô bằng tất cả sự thương cảm và xót xa. Quá giờ trưa, ai kia vẫn chưa về, còn cô thì vẫn ôm những chiếc hộp nguội ngất, nhìn qua khe cửa bằng đôi mắt chứa đựng rất nhiều thất vọng. Những hộp cơm của anh cũng đã nguội từ bao giờ. Anh thầm nghĩ: "Tại sao? Tại sao cô phải khổ sở vì một người như vậy? Nếu như cô chịu ăn phần cơm của anh và để anh ăn phần cơm của cô như vậy thì tốt rồi..." Họ vẫn tiếp tục đợi chờ trong day dứt như thế, cô biết anh dành tình cảm cho cô nhưng lại không thể hỏi đáp, cô biết nếu mình quay đầu lại nhìn về phía anh thì cô sẽ là cô gái được che chở tốt nhất, nhưng cô chỉ muốn nhận hạnh phúc một người không phải là anh. Còn anh, anh biết đuổi theo cô là vô vọng, là phải gánh thêm nỗi đau của cô, buồn theo nỗi buồn của cô, đơn phương như cái cách mà cô vẫn đơn phương, nhưng anh không có cách nào dừng lại.

Bởi vậy mới nói, đơn phương một người đơn phương là vô phương cứu chữa.

Và biết đâu đấy, khi anh đang ngồi ở góc khuất để nhìn cô đợi một người khác với hộp cơm trên tay, thì ở trước cửa nhà anh, có một người con gái cũng đang đợi chờ anh cùng những hộp cơm chứa đựng không chỉ những nỗi giày vò, mà còn rất nhiều tuyệt vọng.

"...Anh có cần và chu đáo đến đâu

Em cũng chỉ thừa đầu vào bờ vai anh ấy

Anh ấy có lạnh lùng cách xa đến mấy

Em vẫn nhìn theo chị để thấy an lòng.

Là tại anh đa tình và ngốc quá, phải không?

Chỉ biết thương thầm mà không dám nói

Nhưng có những điều không bao giờ chạm tới

Hạnh phúc phải chia sao cho ai cũng được phần?... "

Tôi đã từng hỏi một người: Có đáng không khi cứ mãi chạy theo một người không bao giờ ngoài lại nhìn mình lấy một cái?

Và rồi tôi cũng tự hỏi mình câu đó.

Cuối cùng thì tôi cũng hiểu, thì ra khi người ta cố chấp, người ta không còn thiết tha tới đúng sai, hơn thiệt nữa. Dù thứ cuối cùng họ nhận được là tốt cùng hạnh phúc hay tốt cùng khổ đau thì chung quy cũng bởi một từ: Tự nguyện.

Chương 7: Hình tròn, trái tim, tình bạn và tình yêu

Chúng ta trong những mối quan hệ khác nhau luôn đóng những vai trò khác nhau. Với người này, chúng ta là một nửa hình tròn, với người khác lại là một nửa hình trái tim. Nhưng có nhiều người không phân biệt được những vai trò đó, để rồi để mất những người quan trọng nhất đời mình chỉ vì đặt họ sai vị trí, ghép với họ thành những hình không phù hợp.

Bản thân mỗi người trong một mối quan hệ là một nửa không nguyên vẹn, chúng ta cần một ai đó để có thể tạo ra một hình hoàn hảo. Nếu gặp một người mà ta cảm thấy như quen thuộc lắm, cảm thấy họ như chính bản thân ta từ kiếp trước, vậy thì hoàn toàn có thể ghép với họ thành một hình tròn. Đó chính là người bạn thân nhất của ta. Người mà bên họ ta có thể là chính bản thân mình, không phải nghĩ suy toan, toan tính, không phải lắng lo, sợ hãi, mà hoàn toàn bình yên thể hiện cái tôi của bản thân trước họ, cả đẹp đẽ và xấu xí. Đơn giản vì hai người là một nửa hoàn toàn vừa khớp, họ chấp nhận mọi điều thuộc về ta, bổ sung và khiến cho ta cảm thấy dường như mình có tất cả mọi điều, chỉ cần bên cạnh họ.

Nếu ta gặp một người mà loay hoay không biết xếp thành hình gì, cuối cùng quyết định đó sẽ là hình trái tim, thì không còn cách nào khác là phải cùng họ đeo gót cho cái hình của hai người thành một trái tim thật sự. Trên đời này không có hai mảnh ghép vừa khớp cho một trái tim hoàn hảo ngay từ đầu. Ai đến với nhau cũng nên xác định là phải thay đổi bản thân mình để có thể trở thành một nửa vừa với nửa kia nhất. Vậy mà đôi khi chúng ta quên mất, coi như việc đến được với nhau đã là tất cả quá trình ghép nối, để rồi quên đeo gót, và kết cuộc là nhận ra mình không thể hiểu gì về đối phương, không chấp nhận được đối phương, và ruồng bỏ họ để đến với một mảnh ghép không vừa khít khác, rồi lại tiếp tục chia lìa.

Chúng ta cứ mặc định câu nói "Nếu thực sự yêu tôi, hãy chấp nhận con người thật của tôi", rồi ra sức thể hiện những mặt không tốt của bản thân ra trước đối phương, bắt họ phải chấp nhận điều đó thì mới được phép yêu, bắt họ phải coi tất cả khiếm khuyết của mình là điều tất yếu trong tình yêu. Đó là một sai lầm vô cùng to lớn. Nếu cần một người chấp nhận tất cả con người thật của bản thân mà không một lời ca thán, hãy là hình tròn, hãy là tình bạn, chứ đừng là tình yêu. Bởi đơn giản tình bạn thực sự, khi đã hiểu thấu về nhau, đã chấp nhận ở bên cái tôi của nhau, thì luôn tồn tại vĩnh cửu. Còn tình yêu thì khác, người ta sẽ cảm thấy nhàm chán, sẽ thấy vô vị khi cái mà hai người tưởng là hình trái tim, lại là một hình thù kỳ dị, bởi vì mãi không ai chịu đổi thay, làm mới cuộc sống, bỏ đi những thói xấu, làm thêm những điều tốt vì bản thân mình, vì đối phương. Tất cả những chuyện đó, là quá trình cả hai cùng đeo gót để có một hình trái tim, có thể không hoàn hảo, nhưng luôn tươi mới. Bởi tình yêu, suy cho cùng, là khi hai người cố gắng để trở nên tốt đẹp hơn, hoàn thiện hơn. Chúng ta yêu về đẹp tâm hồn nhau, yêu sự đổi thay vì nhau, chứ không yêu những thứ xấu xí cũ kỹ mà theo thời gian sẽ nhạt màu.

Hình tròn - Tình bạn, là khi hai người chấp nhận cái tôi của nhau. Hình trái tim - Tình yêu, là khi hai người thay đổi cái tôi vì nhau. Đừng trách ai đó đòi bỏ ta mà đi vì họ không chấp nhận được bản thân ta, hãy trách chính mình vì nói lời yêu nhưng lại không thể đổi thay vì họ. Và cũng đừng hỏi tại sao sau tình yêu lại không thể là tình bạn. Bởi lẽ đã không chịu đeo gót để là một nửa trái tim, thì làm sao có thể là một nửa hình tròn vừa khít. Hay nói cách khác, không thể đổi thay vì nhau thì sẽ không thể chấp nhận con người thật của nhau được.

Khi bắt gặp một ai đó trong đời và muốn bắt đầu một mối quan hệ gắn bó với họ lâu dài, hãy suy nghĩ thật kỹ: Bạn muốn sống thật với mình, phơi bày tất cả cái tôi trước họ và không cần đổi thay để có thể cùng họ xếp thành một hình tròn, hay bạn muốn cùng họ đeo gót những điều chưa tốt, để hoàn thiện một trái tim yêu?

Bạn đang đọc truyện *Tự Yêu - Du Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Tình yêu

[Ngày...tháng...năm...]

- Em muốn làm bạn gái anh không?

-...

- Đừng trả lời vội, suy nghĩ kĩ đi. Yêu loại người như anh rất nguy hiểm đấy! Nếu em nhận lời, anh sẽ đưa em theo tới công viên, sở thú, rạp chiếu phim, lên rừng, xuống biển... tới những nơi đẹp nhất, đáng đến nhất, và hôn em ở tất cả những nơi đó. Để sau này khi ăn rồi bỏ em, dù em có bước chân đến đâu cũng chỉ nhìn thấy hình bóng của anh, ngửi thấy mùi hương của anh và nhớ tới những kỷ niệm ngọt ngào với anh mà thôi. Khi đó, em sẽ phải dằn vặt và nuối tiếc cả đời, em cam lòng chứ?

- Vậy, khi nào anh sẽ rời bỏ em?

- Khi em không còn cần anh nữa.

- Vậy em nhận lời.

- Đưa tay đây!

- Làm gì vậy?

- Đến nơi đầu tiên, thứ hai, thứ ba... Từ giờ, anh sẽ dắt em theo.

"Tình yêu là khi một người luôn muốn dắt bạn theo tới tất cả những góc ngách mà anh ta đặt chân đến, muốn có sự xuất hiện của bạn trong mọi hình ảnh về kỷ ước của anh ta."

[Ngày...tháng...năm...]

- Anh đang giận em cơ mà, sao lại tới ôm em?
- Vì anh đã hứa dù thế nào cũng sẽ ôm em ngủ trước khi trời sáng.
- Anh không phải miễn cưỡng, nếu còn đang vướng bận trong lòng thì cái ôm cũng không trọn vẹn ý nghĩa của nó đâu.
- Anh không miễn cưỡng, chỉ là anh muốn dù trong lòng chúng ta có giận dỗi, trách móc, hờn ghen hay buồn bã vì đối phương thế nào đi nữa thì chúng ta cũng không quên rằng thiếu hơi ấm của người nọ thì người kia sẽ không ngủ được, mất ngủ thì sẽ ốm, sẽ đau, sẽ khổ. Người ta xa nhau khi không còn thấy đau lòng vì nhau nữa. Anh ôm em.
- Em thương anh.

"Tình yêu là khi một người dù tâm trạng đang thế nào cũng sẽ để tâm tới tâm trạng của bạn, và tất cả những gì anh ta làm chỉ với một mục đích: Trông thấy bạn bình yên."

[Ngày...tháng...năm...]

- Anh! Em thấy mình thay đổi.
- Em thích người khác?
- Không biết nữa, nhưng em nghĩ mình cần nói với anh. Em đang xao động.
- Em còn cần anh nữa không?
- Em không biết!
- Vậy chúng mình xa nhau một thời gian, hãy quay trở về khi em chắc chắn mình cần gì. Trong thời gian đó hãy tự chăm sóc mình thật tốt và làm gì khiến em thấy thoải mái nhất.
- Vâng.
- Anh yêu em.

"Tình yêu là khi một người cho bạn được tự do sống với cảm xúc của mình, đưa ra quyết định riêng của mình, dù cho điều đó làm anh ta thất vọng và sụp đổ."

[Ngày...tháng...năm...]

- Anh, em về rồi.
- Em tìm được ra câu trả lời cho mình rồi chứ?
- Em xin lỗi, em sai! Những ngày qua, không có phút giây nào là em không nhớ tới anh, em nhận ra những gì em trải qua đều là sự rung động nhất thời, nhưng em thấy mình không còn xứng với anh nữa. Em về để nói lời chia tay.
- Anh không đồng ý! Ngay từ ngày đầu anh đã nói rằng sẽ chỉ đòi bỏ em khi nào em không còn cần anh nữa. Giờ anh biết em vẫn cần anh, vậy thì tất cả những chuyện đã qua, những cảm xúc đã qua, những tâm trạng đã qua chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Quan trọng nhất là chúng ta vẫn còn ở bên nhau, phải không?
- Anh có thể tha thứ cho em nhưng em không thể tha thứ cho mình.
- Anh không tha thứ cho những lỗi lầm không tồn tại. Chúng ta là con người, mà lòng người thì không phải là sắt đá. Em đã nói với anh sự thật về cảm xúc của em, ngay sau khoảnh khắc đó, anh đã nghĩ dù em có quyết định thế nào thì anh cũng sẽ tôn trọng. Nếu bây giờ em giữ lại tự ái thì em sẽ mất anh, anh còn đẹp bỏ tự ái thì chúng ta sẽ vượt qua thêm một chương ngại trong tình yêu của mình. Em còn muốn tiếp tục ôm anh ngủ và bước theo anh tới những nơi tiếp theo sau này chứ?
- Em...
- Cuộc sống không dài. Anh không muốn phí hoài thời gian cho việc dằn vặt và làm tổn thương nhau. Mình yêu tiếp được chưa?
- Rồi ạ. Em sẽ bên anh đến hết cuộc đời.

"Tình yêu là khi một người biết mở lòng bao dung, tha thứ và đón nhận bạn sau những lỗi lầm đã gặp phải. Quan trọng nhất là anh ta mạnh mẽ đúng lúc để không buông tay khi chính bản thân bạn đang yếu lòng."

Sau này anh sẽ ôm em,

Mỗi khi in môi mắt lắm lem vì buồn.

"Ngủ ngoan đi nhé, anh thương!"

Ngày mai thức dậy nỗi buồn sẽ qua...

Cạnh em vẫn có anh mà,

Dù sao đi nữa chúng ta không rời."

Từng ngày cứ lặng lẽ trôi

Bình yên như vậy đủ rồi, phải không?

Bạn đang đọc truyện *Tự Yêu - Du Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Em là gì trong anh?

Cô hỏi người đầu tiên: "Em là gì trong anh?" Câu trả lời cô nhận được là: "Em là tình yêu lớn nhất đời anh!" Thế rồi người đó cũng bỏ cô mà đi. Chắc bởi anh ta nhận ra trên đời này còn tình yêu khác lớn lao hơn.

Cô hỏi người thứ hai: "Em là gì trong anh?" Câu trả lời cô nhận được là: "Em là hạnh phúc cả đời anh!" Rồi một ngày cô phát hiện ra trong đời anh ta không chỉ có riêng một hạnh phúc là cô.

Cô hỏi người thứ ba: "Em là gì trong anh?" Câu trả lời cô nhận được là: "Em là món quà quý giá nhất đời anh!" Chẳng bao lâu sau anh ta cũng trở về bên món quà không-quý-giá, thứ mà ngày xưa anh ta từng vứt bỏ để theo đuổi cô tới cùng.

Từ đó về sau, cô không bao giờ cố gắng tìm hiểu xem mình là gì trong lòng một ai đó nữa. Bởi có thể điều cô nghe được sẽ thật ngọt ngào, nhưng thứ cuối cùng cô nhận được thì lại hẫng hụt và chua xót biết bao.

Chúng ta hay thắc mắc vị trí của mình trong lòng một ai đó, hỏi và chờ đợi câu trả lời như ý từ phía họ. Dĩ nhiên khi đang trong một mối quan hệ tốt đẹp, họ muốn làm vừa lòng ta thì sẽ nói những điều ngọt ngào lãng mạn y như trong tưởng tượng của ta. Rồi thời gian trôi qua, không điều gì là không thay đổi. Tình yêu và sự trân trọng của họ dành cho ta không còn được như trước, bức tranh mà họ vẽ ra trước mắt ta cũng không còn đẹp để lung linh như ta nghĩ ngày nào.

Bởi vậy, tốt nhất là đừng hỏi ai đó về vị trí của mình trong trái tim họ. Hãy cảm nhận điều đó bằng cảm xúc yêu thương họ mang đến cho ta, bằng ánh mắt thiết tha trìu mến của họ khi nhìn ta và bằng hành động thực tế của họ khi ở bên ta.

Bởi có thể hôm nay bạn được đặt ở một nơi trang trọng nhất, điều đó không có nghĩa là những năm tháng sau này cũng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tự Yêu - Du Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Đừng nói yêu một người

Đừng nói yêu một người chỉ vì cảm thấy cô đơn, em nhé! Vì nếu có thể khóa lấp sự cô đơn bằng một tình yêu thì trên đời này chắc đã không có quá nhiều nỗi buồn như thế. Em đang nắm co ro vì lạnh, buồn bã và tủi thân, em đi lấy chiếc chăn của người khác để đắp lên mình. Nhưng sự ấm áp tạm thời đó sẽ kéo dài bao lâu hả em? Rồi người ta sẽ nhanh thôi, đến lấy lại chiếc chăn thuộc về họ. Và em có biết không, cái lạnh giá sau khi hưởng chút ấm áp

còn tê buốt gấp trăm lần cái giá lạnh đối với em đã thành thói quen. Vậy nên, đừng vì một chút cô đơn của hiện tại mà mong cầu một thứ tình cảm tạm bợ hay bất cứ điều gì chưa chắc chắn là của mình hoặc biết rõ sẽ không bao giờ thuộc về mình.

Em có tin rằng trái tim con người rất dễ bị chai sạn không? Sự thực là thế đấy! Nếu em đối xử dễ dãi với nó, quăng quật và không trân trọng nó, nó sẽ bị trầy xước, xù xì. Nếu em dành cho trái tim mình quá nhiều điều giả tạo, nó sẽ không còn phân biệt được đâu là yêu thương thật sự nữa. Cũng giống như em phải chịu lạnh rất lâu, sau này em mới thấy được an yên hạnh phúc khi được đắp chiếc chăn thực sự của mình. Còn nếu em cứ giành giật hết chiếc chăn này đến chiếc chăn khác của mọi để đắp rồi bị đòi lại, đến một lúc nào đó, em sẽ không cảm thấy áp áp trong chiếc chăn của mình nữa. Vậy nên, nếu có cô đơn thì hãy âm thầm chịu lạnh, chứ đừng nhìn sang bên cạnh rồi mong có được những thứ không phải của mình.

Đừng nói yêu một người khi chưa quên được quá khứ của mình, em nhé! Em có biết cách tốt nhất để giữ được ai đó trong đời là gì không? Không phải trói buộc nhau bởi câu thề hứa, cũng không phải một danh nghĩa, một mối quan hệ rõ ràng. Cách tốt nhất để giữ được một người đó là sự thiết tha tự nguyện và một trái tim bình thản. Em không thể nở nụ cười rạng rỡ nhất khi đi cạnh bên người yêu của mình mà trái tim cứ run lên khi nhớ về những con đường cũ, nghe lại những bài nhạc cũ hay nhìn thấy những kỷ vật cũ. Nếu thực sự muốn trao cho một người tình yêu chân thành nhất, hãy học cách chấp nhận mọi thứ đã qua như những điều quý giá, trân trọng nó, chứ không phải giấu nó đi để rồi mỗi đêm về lại mang ra ngắm nghía, thương xót.

Có thể người yêu em cũng biết em còn vương vấn tình cũ, nhưng vẫn sẽ chấp nhận bước bên cạnh một người còn mang theo nỗi buồn quá khứ, bởi họ muốn cùng thời gian chữa lành những vết thương trong em. Nhưng em có đành lòng vì những nỗi đau đã mang theo rất lâu từ ngày cũ mà tiếp tục làm tổn thương người ở hiện tại không? Không ai bắt em buông được khi em chưa cam tâm làm điều đó. Người hiện tại - họ không có lỗi với quá khứ của em, vậy nên họ xứng đáng được hưởng một hạnh phúc vẹn nguyên, không ưu phiền, không day dứt. Nếu tình yêu em trao cho họ là thật, hãy thả tay ra cho những hạt cát ký ức rơi xuống, trước khi nắm lấy tay người đến sau để bước tiếp đoạn đường.

Đừng nói yêu một người khi chưa chấp nhận được quá khứ của họ, em nhé! Ai cũng có quá khứ, có những niềm vui, nỗi buồn, hạnh phúc và cả khổ đau đã trải qua trong đời. Và hãy chắc chắn rằng em yêu một người vì bản thân họ trong hiện tại, chứ không phải là họ của quá khứ. Một tình yêu sẽ không thể kéo dài lâu nếu như hai người luôn nhìn về phía sau để trách móc, day nghiền những lỗi lầm của nhau, hay tò mò về những người đã bước qua đời nhau và rồi không ở lại.

Đừng bao giờ đụng chạm vào quá khứ của một người khi họ không sẵn sàng mở lòng. Bởi điều tồi tệ nhất là ép người ta bỏ đi những thứ đã-từng-thuộc-về-mình, những thứ mà họ không còn yêu, nhưng vẫn trân trọng. Có nhiều người chọn cách từ bỏ chính người mình yêu - chỉ để bảo vệ cái quá khứ đã qua không vui lòng đó. Không phải bởi vì họ còn vương vấn, luyến lưu chuyện cũ, cũng không phải họ yêu người hiện tại không đủ nhiều, mà bởi vì họ hiểu một điều rằng "Những thứ đã qua là để giữ chứ không phải bỏ xóa, và hiện tại không trân trọng quá khứ là hiện tại không thể an yên."

Sự tin tưởng và tôn trọng, đó là những điều rất quan trọng để giữ một tình yêu luôn bền vững trước sóng gió cuộc đời. Nếu em thực lòng yêu một người, hãy đừng chạm tới khoảng trống họ giấu riêng cho mình. Họ không làm gì có lỗi với em, chỉ là không một ai hoàn hảo, cảm thông cho người mình yêu chính là cách mang lại cho họ cảm giác an toàn và tin yêu hơn bất kỳ điều gì khác. Yêu một người, giữ được một người không khó, nhưng cũng không hề dễ dàng. Em đừng dùng tay để níu họ, đừng dùng mắt để dõi theo họ, đừng dùng miệng để nói những lời tổn thương họ, mà hãy dùng trái tim để cho họ thấy em yêu, cần và tin tưởng họ như thế nào.

Đừng nói yêu một người khi chưa chắc chắn rằng có thể toàn tâm toàn ý với họ không, em nhé! Con người luôn đứng trước vô vàn sự lựa chọn. Và em hãy suy nghĩ thật kỹ trước khi gật đầu yêu một người, bởi sau cái gật đầu ấy là rất nhiều điều không bao giờ có thể thay đổi được nữa, đó là sự dứt khoát, sự chung thủy, một lòng... Nên nếu em còn phân vân, hãy cho bản thân mình và cho người ta thêm thời gian và cơ hội, để thử thách lòng nhau và để thử thách chính bản thân mình. Mong rằng em sẽ không bao giờ phải nói lời "hối tiếc" bởi sự lựa chọn của mình, và mong rằng em luôn kiên định, bởi không có lựa chọn sai, chỉ là người ta có chấp nhận và miễn nguyện với những gì mình có không thôi.

Vậy nên em ạ, đừng dễ dàng nói yêu một người.

Anh là người đã mang đến tình yêu,

Kể cô ấy nghe rất nhiều điều mơ mộng.

Cũng chính anh là người gieo hy vọng

Rồi cất bước rời đi bỏ cô ấy một mình...

Cảm ơn anh vì đã lỡ vô tình

Đánh mất đi điều vô cùng quý giá.

Giờ với tôi cô ấy là tất cả,

Là hiện tại, tương lai, hạnh phúc mai này.

Cô ấy rất hiền và rất thơ ngây,

Hay tủi buồn, hờn ghen vô cớ.

Cô ấy luôn cần người quan tâm, nhắc nhở

Bởi suốt ngày quên tự chăm sóc cho mình.

Cô ấy luôn mong có một gia đình,

Một mái ấm nhỏ xinh, bờ tường hoa hoàng thảo.

Cô ấy hay mơ những ngày trời mưa bão,

Sẽ được ôm chồng ngủ nướng kệ ngày mai.

Cô ấy thích sau này có một cậu con trai

Để cô ấy dạy học bài mỗi tối.

Rồi những bữa cơm cuối tuần nóng hổi

Cô công chúa của mình nhí nhảnh múa đàn ca.

Cô ấy không còn nhớ chuyện ngày qua

Nên cảm ơn anh vì món quà hạnh phúc

Tôi sẽ biến ước mơ cô ấy thành sự thật

Những cô-gái-bị-bỏ-roi xứng đáng được yên bình.

Bạn đang đọc truyện *Tự Yêu - Du Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 11: Yêu không hối tiếc

Vô tình gặp lại cô bạn cũ ở quán nước, thời gian trôi qua nhanh quá, mới đó thôi mà đã gần chục năm trôi qua rồi.

Nhớ lại ngày xưa, tôi và cô ấy - không thể gọi là thân thiết, nhưng cũng có những mối liên hệ nhất định. Số là chúng tôi cùng học học tốt môn Tiếng Anh và cùng được gọi vào đội tuyển Tiếng Anh của trường. Cô ấy trong mắt tôi là một nhân vật xuất chúng: Học giỏi toàn diện, đỉnh nhất ở môn Tiếng Anh, tính cách hòa đồng, có phần khôn khéo, lạnh lợi và đặc biệt là khá xinh đẹp. Tôi không giấu nổi sự ghen tị với tài năng của cô ấy, bởi vậy tôi luôn cố gắng hết sức mình để không thua thiệt, bởi trong suy nghĩ của một thằng chưa được gọi là người lớn khi ấy, thua một đứa con gái là "hỏi nhục" vô cùng khủng khiếp. Tôi ngày đêm "cày cuốc" hòng vượt lên trên cô ấy trong kỳ thi Tiếng Anh của tỉnh năm đó, nhưng càng cố gắng tôi lại càng thấy khoảng cách giữa hai chúng tôi trở nên xa vời, cô ấy dường như không cần học nhiều nhưng vẫn vượt tôi một cách không mấy khó khăn.

Kỳ thi sắp tới, vào lúc quyết định, tôi nhận được một tin rất sốc. Cô ấy bỏ thi. Cô giáo của chúng tôi tỏ vẻ khá bình thản khi thông báo tin ấy. Tôi, lẽ ra phải vui mừng vì đại kinh địch đã bỏ cuộc khi chưa bắt đầu, lại cảm thấy vô cùng khó chịu và tức tối. Tôi đi dò hỏi bằng được lý do của cô ấy hòng thỏa mãn sự bức bối trong mình. Và rồi tôi ngỡ ngàng trước những thông tin nhận về được: Cô ấy có người yêu, một anh chàng có tiếng trong vùng về sự nghịch ngợm, bất hảo. Gia đình cô ấy biết chuyện, bố mẹ cô ấy tỏ ra vô cùng tức giận và cấm cô ấy yêu đương. Nhưng cô ấy nói là đã yêu anh chàng kia từ lâu lắm rồi, và giờ không bỏ được. Thế là ông bố quyết định trừng phạt con gái bằng những trận đòn roi và cấm đi học, đi thi trong một tháng. Không ai có thể ngăn cản được ông bố gia trưởng đó, và cũng bởi cô ấy quá sai, quá cứng đầu nên không ai có thể giúp được. Chúng tôi nghe cô giáo kể lại, cô đã nghe cô bạn tâm sự về chuyện tình yêu này lâu rồi, cũng khuyên bảo hết lời rồi, nhưng chính cô cũng không hiểu tại sao một cô gái vô cùng thông minh, sắc sảo và khôn ngoan lại vướng vào tình yêu với một kẻ không ra gì như thế.

Mọi chuyện dần trở nên rùm beng khi bố mẹ càng cấm, cô ấy càng quyết tâm theo đuổi tình yêu của mình khi tuổi đời còn quá trẻ. Ai nhìn vào cũng chỉ thấy xót xa, tiếc nuối cho một nhân vật giỏi giang nhưng lại sớm lao vào những chuyện tình cảm không đáng có. Còn tôi, chưa bao giờ tôi có cảm giác thoải mái khi nhớ về chuyện đó, bởi một kẻ háo thắng như tôi thì nhớ về chuyện đó, bởi một kẻ háo thắng như tôi thì sẽ không bao giờ cam lòng khi chưa chính thức vượt lên trên "đối thủ" của mình.

Chúng tôi trải qua những năm tháng cấp hai bằng những trong sáng, ngây thơ của tình bạn. Còn cô gái đó đã trải qua những nỗi buồn vô hạn khi sớm bước chân vào con đường tình yêu. Lên cấp ba, chúng tôi tiếp tục học, thi và bắt đầu những chuyện tình đầu mình bằng năm bằng tháng, vẫn là những trận đòn roi, những buổi cấm đi học, thậm chí còn có những hình phạt khủng khiếp hơn như cắt tóc, đuổi ra đường... Cô ấy, mặc cho bao tủi nhục đó, vẫn một mực tin vào quyết định của mình và chưa bao giờ từ bỏ tình yêu dành cho anh chàng kia. Từ một tiểu thư con nhà gia giáo, lực học đứng đầu trường, cô ấy dần thu mình lại bởi sự hổ thẹn, và kết quả học tập cũng ngày một yếu kém hơn.

Như một sự sắp đặt của số phận, chúng tôi cùng tốt nghiệp cấp ba và vô tình gặp lại nhau tại cùng một trường đại học. Dẫu chúng tôi không còn học chung lớp, và cũng có nhiều khoảng cách nên không thể làm bạn bè vui vẻ như trước, nhưng tôi đánh giá cao năng lực của cô ấy hơn là những tai tiếng

đầy rẫy xung quanh. Năm học thứ hai, cô ấy có thai. Nghe đâu bố mẹ, họ hàng từ mặt, cô ấy phải tạm xin nghỉ, bảo lưu kết quả học để sinh con. Ký ức cuối cùng của tôi về cô ấy là khi tôi đến trường dự lễ tốt nghiệp, có thấy cô ấy đưa con đến xin đăng ký học tiếp. Chúng tôi nhìn nhau, bối rối có, ngại ngừng có. Nhưng tôi cố gắng gửi tới cô ấy một nụ cười, với hàm ý rằng "người khác nhìn cô ấy bằng con mắt thế nào tôi không cần biết, nhưng tôi luôn dành cho cô ấy sự nể phục và trân trọng". Cô ấy nhìn tôi rồi cười dịu dàng, lặng lẽ quay đi.

Hôm nay bỗng nhiên gặp lại, tôi tò mò muốn hỏi về cuộc sống của cô ấy trong suốt thời gian qua, nhưng không biết phải mở lời thế nào để bạn không chạnh lòng.

-Cậu sống thế nào?

-Tớ sống ổn cậu ạ, trước làm lễ tân nhưng hiện giờ đang nghỉ chờ xin việc.

Nhìn cô bé con kháu khỉnh đang nắm tay ngồi cạnh mẹ, tôi thầm nghĩ, có lẽ cô ấy không sai khi lựa chọn con đường khác với mọi người, bởi theo thời gian thì ai rồi cũng sẽ ổn.

-Thế còn...bố cháu đâu?- Tôi buột miệng hỏi, không quên tự chửi thầm bản thân mình vì sự vô duyên không đúng lúc.

-Hai mẹ con đang đi thăm bố ở trại nè, nửa năm nữa anh ấy được ra rồi.- Cô ấy nhìn thẳng về phía tôi, cười tự tin và rạng rỡ.

Tôi nghĩ mình hiểu câu chuyện. Dường như đọc được điều gì đó trong đôi mắt của tôi, cô ấy tiếp lời:

-Anh ấy rất tốt, chưa bao giờ làm mẹ con tớ buồn. Anh ấy hứa là lần này về sẽ đi cai nghiện rồi tìm một công việc ổn định để làm. Chúng tớ có dự định về quê anh ấy lập nghiệp. Hai đứa còn trẻ quá mà, nên còn nhiều cơ hội.

Tôi thấy sống mũi cay cay, trên môi có tình yêu nào mãnh liệt và cuồng si hơn như thế. Nhưng dường như vẫn còn một chút vương vấn với những ấn tượng ngày xưa, tôi nói:

-Ngày xưa tớ nể phục tài năng của cậu nhất. Nếu cậu...biết đâu bây giờ...

-Biết đâu bây giờ tớ đã có một công việc tốt và một cuộc sống nhàn hạ, bố mẹ đã gả tớ cho một anh chàng gia đình cơ bản, cuộc sống đầy đủ không thiếu thốn gì, phải vậy không? Nhưng cuộc đời mà, không ai đau thay những nỗi đau của tớ, cũng không ai hạnh phúc thay cho tớ được. Nếu cứ đi theo con đường mòn như thế, đã chắc gì tớ được hạnh phúc như bây giờ. Vậy nên tớ không hối hận.

Hóa ra, hạnh phúc không bao gồm những tiêu chí. Không hề có sự mặc định rằng ai đó phải có tiền, có quyền, có sự no đủ, có sự chúc phúc thì họ mới được hạnh phúc. Chỉ cần họ biết trân trọng những gì mình có và hài lòng với cuộc sống mà mình đã lựa chọn thì họ sẽ luôn thanh thản.

Tôi chào tạm biệt và nhìn hai cái bóng đang bế nhau bước lên xe mà thấy lòng nhẹ nhõm vô cùng. Bởi tôi biết dù mình không thể tìm được ra câu trả lời cho những câu hỏi "nếu năm đó cô ấy thi học sinh giỏi thì ai sẽ đạt điểm cao hơn," hay "nếu cô ấy chọn con đường như chúng tôi thì ai sẽ thành công hơn," thì rốt cuộc tôi cũng đã tìm được đáp án cho một điều ý nghĩa và thiêng liêng hơn cả: "Cô ấy có hạnh phúc không?"

Có chứ! Bởi có mấy ai dám sống để theo đuổi tình yêu của mình tới cùng!

Bạn đang đọc truyện *Tự Yêu - Du Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Yêu lòng

Cô vừa trải qua một chuyện tình yêu đẹp với cái kết không trọn vẹn. Họ chia tay sau nhiều năm hạnh phúc bên nhau. Cô không quá đau khổ, không quá suy sụp, chỉ là cái cảm giác bỗng nhiên chỉ có một mình khiến cô thấy không quen. Tình cờ, cô gặp anh, một người đàn ông hiền lành và ấm áp. Dường như ngay lập tức anh nhận ra mình yêu cô, còn cô thì có lẽ chỉ có đôi chút cảm tình với sự ân cần và thấu hiểu từ anh. Anh lao vào cô như một con thiêu thân, anh biết cô đang bị tổn thương to lớn, anh muốn bù đắp và mang lại hạnh phúc cho cô. Còn cô chấp nhận ở bên anh, có lẽ đa phần vì muốn có ai đó quan tâm, lo lắng và dành thời gian cho mình. Không phải là lợi dụng, chỉ là tình cảm cô dành cho anh chưa đủ lớn để gọi là tình yêu. Thôi thì, chuyện gì tới sẽ tới...

Ba tháng trôi qua, anh vẫn ngọt ngào và yêu thương cô như vậy, còn cô cũng có không ít phút giây nhẹ nhõm khi sánh bước bên anh. Nhưng hơn ai hết cô hiểu lòng mình chưa hoàn toàn phẳng lặng. Cô bỗng nghĩ tới một ngày, nếu như cô nhận ra mình không yêu anh, thì chẳng phải cô quá tàn nhẫn khi bắt anh mang ảo tưởng trong một thời gian dài hay sao? Đến lúc đó, sao cô có can đảm rời anh đi, khi cô đã quá quen với cảm giác khi bên cạnh anh rồi...

Một lần khi đang ngồi bên nhau, cô hỏi:

-Anh nghĩ sao nếu em nói em chưa quên người cũ, và em quen anh chỉ để lấp đầy sự cô đơn?

-Anh nghĩ em có quyền làm thế, vì bản thân anh tự nguyện.

-Nhưng em thấy không thoải mái...

-Vậy em có thể rời đi, khi nào em chắc chắn là mình đã sẵn sàng thì hãy quay trở lại.

-Nếu em không quay trở lại?

-Lúc đó anh sẽ biết mình cần phải làm gì.

Họ lặng lẽ rời xa nhau. Cô gái có quay trở lại không? Chàng trai sẽ đi tìm khi thấy cô không về chứ? Cuối cùng họ được ở bên nhau hay mãi mãi chỉ là những người đi lướt qua cuộc đời nhau? Những câu hỏi đó, hãy để thời gian và duyên phận trả lời.

Có nhiều cái na ná giống tình yêu và hay khiến cho người ta nhầm lẫn với tình yêu. Một trong số đó là "yếu lòng".

Người ta hay cảm thấy yếu lòng khi quá cô đơn, hoặc khi vừa trải qua những tổn thương to lớn. Khi ấy, chỉ cần một chút quan tâm ân cần, một vài cử chỉ thể hiện sự đồng cảm là có thể dễ dàng xâm nhập được vào trái tim của một người, khiến cho họ mang lầm tưởng rằng đó là yêu.

Những kẻ xấu hay lợi dụng sự "yếu lòng" để cửa thêm những vết rất sâu vào những trái tim đang rộng mở để được chở che. Và cũng có không ít người tốt chỉ vì xác định sai vị trí của mình trong trái tim nhau mà vô tình đưa một mối quan hệ rất trong sáng đến bờ vực tan vỡ, đưa hai người rất thương trở thành hai người người lạ từng quen.

Vậy nên, cách tốt nhất để tránh nhầm lẫn, tránh những tổn thương chất chồng, đó là đừng dễ dàng với sự cô đơn của mình, cũng đừng dễ dàng đón nhận một người khác khi vết thương vừa trải qua chưa thực sự lành hẳn.

Có lẽ chúng mình ngộ nhận một tình yêu,

Khi hai đứa khác xa từ những điều đơn giản.

Những phút giây ngọt ngào lãng mạn,

Có phải chẳng tất cả chỉ...cổ tình.

Em - có lẽ chưa quên nổi một bóng hình,

Người mang theo vui buồn ngày tháng cũ.

Anh - có lẽ cố bao nhiêu không đủ

Khóa lấp trong mình những day dứt, hờn ghen.

Thử yêu một người, khó lắm phải không em?

Khi phải tập làm quen với những điều lạ lẫm.

Đã thay vì một người giản đơn đâu, khó lắm!

Những nụ cười giấu không nổi niềm đau...

Anh không muốn chúng mình thương hại nhau,

Kéo dài mãi một chuyện tình ngộ nhận.

Có lẽ những người có duyên không có phận

Chỉ đi chung được một đoạn đường...

Anh biết... có thể òn đâu đó nhớ thương,

Nhưng hạnh phúc sẽ nhường cho kẻ khác.

Cảm ơn em vì một thời cả hai ta đã lạc,

Đem hết trái tim yêu cố viết một chuyện tình.

Bạn đang đọc truyện *Tự Yêu - Du Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Ai đó bận rồi

Bất hạnh của người phụ nữ hết lòng vì tình yêu đó là gặp phải một người đàn ông dành tất cả thời gian cho công việc.

-Anh yêu em, nhưng xin lỗi anh bận rồi...

-Em yêu, em chịu khó ăn cơm một mình nhé! Thông cảm cho anh...

-Sao em cứ đòi hỏi em phải dành thời gian cho em vậy? Anh còn phải làm lụng để lo cho tương lai của chúng mình mà...

Phụ nữ, tội nghiệp nhất không phải là khi chưa tìm được người yêu thương mình. Họ tội nghiệp nhất là khi đã lựa chọn một người để gắn bó cuộc đời rồi, nhưng hạnh phúc ngắn chẳng tày gang... Một ngày không ngờ trước, họ phải cô đơn lẻ loi trong căn nhà đã từng là mái ấm. Mâm cơm nguội ngắt, một nửa chiếc giường trống không, phụ nữ âm thầm lặng ngắm cái bóng chính mình già nua theo năm tháng.

Thật ra, cái phụ nữ thực sự cần không phải là một tương lai sang giàu, mà họ cần hơn là một hiện tại không thiếu thốn. Phụ nữ là loài ưa sống theo cảm xúc nhất thời, họ không đủ kiên trì để theo đuổi những thứ mong luán xa vời, trong khi bản thân thì đang sống trong lẻ loi nguội lạnh. Thiếu thốn sự quan tâm là một trong những lý do khiến phụ nữ rời bỏ đàn ông, dù cho trái tim họ vẫn còn yêu nhiều lắm.

Đàn ông là một loài ưa chinh phục, khi mới yêu thì ngon ngọt dỗ dành, khi ấy trong đầu anh ta chỉ có duy nhất một suy nghĩ, đó là chiếm hữu được trái tim người phụ nữ đã khiến anh ta động lòng. Nhưng đàn ông cũng thường rất tham lam, khi có được điều mình muốn rồi, anh ta sẽ hướng ánh mắt của mình tới những mục tiêu khác. Đó là lý do vì sao yêu nhau một thời gian, phụ nữ thấy đàn ông bận rộn hơn, bí ẩn hơn và lạnh nhạt hơn. Bởi mỗi bận tâm của anh ta không chỉ còn là cô ấy nữa. Để rồi khi sức chịu đựng của người phụ nữ vượt quá giới hạn, họ không thể sống mãi trong sự cô đơn và tâm trạng ức chế bởi vô vàn thứ ghen tuông, nỗi buồn giày vò tâm trí... họ sẽ nói những lời bất cần, chối bỏ. Đàn ông chỉ chờ có thế, họ vội vã cho rằng phụ nữ đổi thay, không còn là người một lòng một dạ nghe theo mình, thông cảm cho sự "bận rộn" của mình nữa. Rất nhiều người đàn ông rời bỏ người phụ nữ đã từng yêu thương mình theo cách đó.

Phụ nữ không có nhiều cơ hội để lựa chọn người đàn ông cuối cùng của đời mình, vậy nên đừng vội vã, đừng xuề xòa, đừng để một ngày chỉ còn biết ngửa mặt lên trời, nuốt nước mắt vào trong, tự nhủ lòng "thời thì là duyên mệnh".

Là đàn ông, vùng vẫy bên ngoài thế nào không cần biết, nhưng để cửa nhà lạnh tanh, vắng đi tiếng cười của người phụ nữ yêu thương mình, thì anh ta đã sống một cuộc đời thất bại.

Ai đó bận rồi, cô gái nhỏ kia ơi!

Cô cứ nhiều lời làm người ta cau có...

Ai đó chẳng còn chút thời gian nhỏ

Để lo lắm xem cô đang hạnh phúc, hay buồn.

Ai đó bận rồi, ai đó phải đi luôn.

Đừng ngoái nhìn theo bóng người ta nữa,

Đừng một mình đứng trông ngoài khung cửa,

Ai đó muốn đi, không chắc đã muốn về...

Ai đó bận rồi, bận theo đuổi đam mê,

Bạn tìm niềm vui ở phương trời xa khác.

Cô có lẻ loi, có đau lòng, hay đã lạc,

Ai đó chẳng bận tâm như ngày cũ nữa rồi...

Đến bao giờ mới chịu hiểu, cô ơi!

Trong chuyện tình này có một người đã chán.

Chỉ có một người dõi mình qua năm tháng,

Rằng sẽ có một ngày ai đó rảnh...

... để tiếp tục chung đôi.

Nhưng ai đó bạn luôn đến hết kiếp này rồi!

Thì ra có những người cứ dần dần xa cách, từ từ bỏ mặc, chậm chậm quên đi mình, không phải vì họ nghĩ thương mình mà không muốn dứt khoát một câu, mà bởi vì họ không đủ can đảm để nhìn vào sự thật rằng họ là kẻ thay lòng bội bạc.

Thôi thì, nếu có thể, hãy cho họ một sự giải thoát. Bởi rốt cuộc thì ai là người nói chia tay đi chẳng nữa, thì cũng là để cả hai tìm một người khác, người sẽ cùng ta cố gắng để ngày càng gần lại, chứ không phải tìm mọi cách để có cơ giãn ra...

Bạn đang đọc truyện *Tự Yêu - Du Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Bỏ thì thương...

Anh và cô yêu nhau, tình yêu từ thuở đại học. Như bao cặp đôi khác, họ cũng từng hứa hẹn rất nhiều điều, rằng sẽ mãi mãi không thay lòng, rằng sẽ mãi không thay lòng, rằng khi ổn định sự nghiệp sẽ tính tới chuyện gắn bó cả cuộc đời với nhau. Thời gian trôi qua mau, dần dần tình yêu của họ không còn là màu hồng của những mộng mơ, Hẹn ước mà bị phai nhạt bởi vô vàn thứ gia vị của cuộc sống. Anh không hề rung động trước những cô gái khác, nhưng anh cũng thấy mình không còn sâu đậm với cô.

Ngày trước, mỗi lần đi chơi, họ tranh nhau nói về suy nghĩ của mình, nói về hoài bão của cả hai, nói về cuộc sống tương lai khi về cùng một căn nhà nhỏ. còn bây giờ, chỉ một mình cô nói, cô vẫn ngây thơ và yêu anh như vậy, vẫn đinh ninh rằng tình cảm của anh còn vẹn nguyên như vậy. Còn anh, dường như anh trầm ngâm hơn, nghĩ tới những điều xa xôi hơn, Ví dụ như Làm thế nào để nói ra Lời chia tay mà nụ cười trên môi cô không biến thành tiếng nước nở...

Theo thời gian, anh trở nên lạnh lùng hơn, thờ ơ và lãnh đạm hơn. Thứ anh dành cho cô không còn cuồng si mãnh liệt như trước, bởi trong anh không còn tình yêu mà chỉ có trách nhiệm, không còn tình thương mà chỉ còn lòng thương. Cô lơ m nhận ra có gì đó rất khác, nhưng cô không dám tin, cũng không biết sẽ phải thế nào nếu một ngày nhận ra sự hỗn nhiên của mình là thật. Anh cũng không đủ can đảm để dứt khoát, Mỗi lần định đối diện thì sự hỗn nhiên của cô lại làm anh đau đớn. Anh không nỡ làm đau cô, nên anh đành tự dần vật tổn thương chính mình.

Tình yêu của họ ngày càng rơi vào những tháng ngày u tối, không có lối thoát. Có lẽ cái kết sẽ là một người mãi cảm thấy có lỗi vì không thể đem hạnh phúc cho người ta, còn một người mãi oan trách người kia vì đã không cho mình biết sự thật ngay từ đầu. Có lẽ... hai người đã từng thề nguyện làm bạn đời của nhau, cuối cùng ngày cả làm bạn của nhau đến hết đời cũng làm không được.

Đừng bao giờ đối với một người theo kiểu "bỏ thì thương, vương thì tội". Bởi khi ấy, cái mà bạn dành cho họ không còn là tình yêu, lại càng không phải sự cao thượng, mà đó là "thương hại" và "tội nghiệp".

Nếu không thể cho ai đó một tình yêu chân thật, thì hãy cho họ biết một sự thật chân thành. Và, nếu không thể thương yêu, thì cũng đừng thương hại.

Bởi vì một người đã dốc hết lòng để trao gửi tình yêu cho mình đáng để nhận về nhiều hơn thế.

Tình yêu bắt đầu khi cả hai người cùng nghĩ rằng có nói bao nhiêu điều với nhau cũng là không đủ, và kết thúc khi một người nghĩ rằng có nói điều gì với người kia cũng là vô ích.

Bạn đang đọc truyện *Tự Yêu - Du Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Yêu một người không thiết tha

Trước đây, tôi có yêu một người con gái. Lúc đầu tôi cứ nghĩ chúng tôi bên nhau hạnh phúc êm đềm như bao cặp tình nhân khác. Nhưng dần dần, tôi nhận thấy cô ấy có những điều rất lạ... Một lần, khi chúng tôi ngồi cạnh nhau uống cà phê, tôi thắc mắc:

- Tại sao mỗi lần anh nắm tay em ngoài đường, em lại giãn ra?

- Người ta nhìn, em ngại!

Chúng tôi yêu nhau khá lâu nhưng lại không có một bức ảnh chụp chung nào. Tôi hỏi:

-Em à, mình chụp chung một bức ảnh nhé!

-Không! Em không thích chụp ảnh.

-Nhưng mình yêu nhau mà, phải có bức hình làm kỷ niệm chứ...

-Đề sau này đi...

Tôi thực sự muốn mình và cô ấy có một sợi dây gắn kết nào đó. Có lần tôi đề nghị:

-Em ơi, mình để relationship Facebook nhé!

-Không, em kết bạn với toàn họ hàng thôi. Em không muốn mọi người dị nghị...

-Dị nghị? Yêu anh khiến em xấu hổ sao?

-Không phải! Anh phiền quá đi, tình yêu đâu có cần phô trương.

-Không phải phô trương, mà là tự hào, tự tin thể hiện tình yêu của mình.

-Em không thích! Tình yêu mình, mình biết là đủ!

Những lần đó, tôi đều rất hy vọng để rồi nhận về mình những nỗi thất vọng chồng chất. Thế rồi một ngày, cô ấy lẳng lặng rời xa tôi để đến với một người khác. Tôi biết tin ngày hôm trước thì hôm sau, Facebook Cô ấy xuất hiện một trạng thái "Đang hẹn hò với...", kèm theo đó là một bức ảnh cô ấy hạnh phúc nắm tay một chàng trai lạ giữa phố đông người.

Tôi cười chua chát!

Một thời gian sau, vô tình gặp lại người bạn cùng lớp của cô ấy, câu chuyện chớp nhoáng cùng người bạn đó khiến tôi hết sức ngỡ ngàng...

-Cô ấy dạo này thế nào rồi cậu?

-Tốt cậu ạ, có vẻ hạnh phúc với tình yêu cùng anh chàng đó lắm! Chỉ khổ thân cậu...

-Chuyện qua rồi mà...

-Hôm trước họp lớp, chúng tớ chơi trò nói thật. Một đứa được chỉ định hỏi nó, câu hỏi đưa ra là "Đã từng yêu mấy người,"cậu biết nó trả lời thế nào không?

-Tớ không.

-Nó không ngần ngại mà trả lời là "Duy nhất một người, là người yêu hiện tại!"

Lần này, tôi không mỉm cười, mà bật cười thật lớn.

Thật ra, khi yêu một ai đó, không khó để có thể cảm nhận được tình yêu của họ dành cho mình ở mức độ nào, thông qua từng cử chỉ, thái độ dù là giản đơn nhất.

Nếu họ thực sự coi trọng bạn và hết lòng vì tình yêu với bạn, Họ sẽ không ngần ngại thể hiện tình yêu đó cho cả thế giới biết, họ sẽ luôn tự hào vì tình yêu của hai người, họ sẽ luôn biết cách làm sao để cho bạn thấy rằng bạn là một phần không thể thiếu trong cuộc đời của họ.

Ngược lại, nếu một người chỉ dám nhả tin yêu thương với bạn nhưng lại không thể hét vang trên bạn giữa chốn đông người, khi họ không dám ôm bạn, không dám nhìn thẳng vào mắt bạn, hay đơn giản là không thể thừa nhận là hai người đang yêu nhau, dù là với lý do gì đi nữa, thì rất có thể, đó không phải là yêu, hoặc thậm chí, chưa từng là yêu.

Tôi không trách cô bạn gái cũ của tôi. Có lẽ giữa chúng tôi chỉ có một người ôm đồm tất cả, tình yêu, hy vọng và cả sự ngộ nhận, và rồi lại một mình gánh chịu nỗi buồn và thất vọng cho riêng mình. Tôi yêu cô ấy và tôi đã làm tất cả những gì có thể, cô ấy yêu người khác, và cô ấy cũng đã thể hiện theo cách như tôi đã từng. Thật sự tôi đã vui, vì ít ra tôi biết rằng cô ấy cuối cùng đã học được cách yêu thật lòng một người, và không dối trá với lương tâm của mình, khi thừa nhận rằng chưa bao giờ thực sự dành tình cảm cho tôi.

Tình yêu thực chất không cần phô trương, bởi lẽ nếu thật là yêu thì không cần nói ra, cả thế giới cũng biết. Nhưng nếu đã yêu rồi cũng đừng giấu giếm hay tự ti vì bất cứ điều gì cả, bởi lẽ một trong những lí do khiến một người từ bỏ một người khi vẫn còn yêu, đó là vì họ tự cảm thấy mình-không-được-ai-đó-thiết-tha!

Thật vậy, cả cuộc đời này được bao nhiêu lần nói yêu nhau, bao nhiêu cái nắm tay hay cái ôm thật chặt, bao nhiêu nụ hôn thật nồng nàn... tại sao phải ngại, phải so đo, khi chỉ có một người để dành cho tất cả những yêu thương ngọt ngào đó?

*Em mệt rồi và em muốn buông tay,
Không thể giữ tình yêu này được nữa.
Có những thứ tự mở nhiên rơi vỡ.
Dẫu đã áp ôm, ghì chặt tận đáy lòng.*

*Em đã yêu anh và em đã tưởng rằng
Chỉ cần mình thật tâm thôi là đủ,
Nhưng đến cuối cùng thì em chợt hiểu
Hạnh phúc đơn phương mãi chẳng thể tròn đầy.*

*Anh chưa khi nào nắm chặt bàn tay
Để em thấy tình yêu này ấm áp,
Anh luôn hững hờ và luôn lạnh nhạt
Để em cô đơn ở giữa cuộc tình mình.*

*Em cứ đại khờ và cứ đỉnh ninh
Anh đã hứa rất chân tình: "Anh sẽ..."
Em đã đợi chờ những ngày vui vẻ
Nhưng tháng năm trôi, em heo rũ mỗi mòn...*

*Nên em buông những mộng ước chưa tròn
Về tương lai của chúng mình... hạnh phúc
Em tự mở đầu, giờ tự em kết thúc,
Cho những yêu thương chỉ đến phía một người.*

Đôi khi thứ duy nhất chúng ta cần ở một người chỉ là họ cần lại chúng ta đôi chút.

Bạn đang đọc truyện *Tự Yêu - Du Phong* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Chia tay

Khi một người lựa chọn cách nói lời chia tay bạn, dù là với lý do gì đi chăng nữa, thì cũng hãy chấp nhận điều đó. Có thể trong lòng không vui vẻ gì, không thoải mái gì, nhưng hãy hiểu rằng sau hành động buông tay của người ta thì bạn có níu kéo hay họ có hối hận nắm lại bàn tay thì hai người cũng không còn trở về như xưa nữa.

Cuộc đời không giống như trong phim, không có chuyện một người chia tay bạn vì thực tâm muốn tốt cho bạn, trong khi một mình hứng chịu tất cả đau buồn, chấp nhận ra đi để người mình yêu được thanh thản sống cuộc đời mới.

Một người rời xa bạn, trước hết vì chính bản thân họ. Họ mệt mỏi rồi, họ không còn yêu nữa, hoặc già, họ chán phải dối lừa bạn rồi, họ không muốn nghe bạn nói thêm về tương lai của hai người nữa... Đừng vì quá yêu, quá yếu mềm mà ảo tưởng rằng lời chia tay kia có gì uẩn khúc, rằng ai kia có điều khó nói, rằng chỉ cần bạn cố gắng làm hòa, cố gắng sống tốt hơn thì hai người có thể quay lại như xưa. Không bao giờ có chuyện như thế!

"Hãy yêu hết lòng nhưng luôn tình táo,

Để biết mình cần nắm giữ, hay buông."

Đúng vậy, hãy mang theo lý trí và lòng kiêu hãnh bên mình, kể cả khi bạn đang yêu sâu đậm nhất. Khi một người nói lời chia tay bạn, nếu người ta dứt khoát, bạn có làm gì cũng không lay chuyển được, còn nếu họ không dứt khoát, nói lời chia tay xong đồng ý quay lại, bạn đáng phải yêu một kẻ hời hợt như vậy sao?

Vậy nên, chia tay thì chia tay, không sao cả. Rồi bạn sẽ mang lý trí và lòng kiêu hãnh của mình đi yêu một người khác. Một người khi đã nói lời yêu thì dù thế nào cũng không thốt ra lời chia tay.

Bạn đang đọc truyện *Tự Yêu - Du Phong* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Xin lỗi người đã tổn thương vì tôi

Có rất nhiều lý do để người ta kết thúc một tình yêu, nhưng cũng có những khi tình yêu kết thúc không bởi lý do gì cả. Đó là khi một người cảm thấy lòng đã hết yêu rồi, vậy thôi. Yêu thì cần phải nói, và hết yêu thì cũng cần phải nói.

Thật ra, nói chia tay một người khi họ chẳng có lỗi làm gì với mình là một việc làm vô cùng tàn nhẫn và đau đớn, tàn nhẫn cho người nói và đau đớn cho người nghe. Thà người phụ mình, dối mình hay không tốt với mình đi thì có nói chia tay bao lần cũng không hối hận, dằn này...

Khi phải nói chia tay với một người đã yêu thương mình bằng tất cả những gì họ có, cảm giác như mình đã vứt đi thứ quý giá nhất trong cuộc đời, đó là niềm tin và hy vọng của người yêu, đó là những kỷ niệm đẹp mà bản thân mình biết sẽ không thể cùng với ai trải qua lại một lần như thế, đó là sự sợ hãi mơ hồ, rằng rồi sẽ không thể tìm được ai có thể vì mình mà yêu bất chấp tất cả như vậy...

Thế mà vẫn đang tâm bước đi! Chỉ là vì tình yêu mình dành cho họ là không đủ để níu kéo một mối quan hệ đã mỏi ròi, tốt nhất nên buông lơi để mọi thứ tan tành thành trăm mảnh. Đau lắm, nhưng một ngày sẽ thấy lòng nhẹ nhõm, bởi ít ra bạn và bản thân đã biết trân trọng những thứ đã qua để không cho tiếp tục kéo đối phương vào một mối quan hệ bập bênh trong ngộ nhận.

Có người nói rằng cảm giác tồi tệ nhất là Chibi người mình yêu làm tổn thương. Nhưng có lẽ ngược lại mới đúng, cảm giác tồi tệ nhất chính là khi bạn thân không mang lại được gì cho người mình yêu ngoài những tổn thương sâu đậm.

Có những khi, điều duy nhất có thể nói với một người thì là: "Xin lỗi người đã tổn thương vì tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Tự Yêu - Du Phong* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Đừng chúc em hạnh phúc

Một trong những lý do khiến phụ nữ sau khi bị bỏ rơi vẫn một lòng một dạ hướng về kẻ đã hắt hủi mình, đó là vì anh ta tạo cho cô ấy cảm giác bồi hồi không yên bởi câu hỏi: Liệu anh ta đã từng yêu mình thật lòng chưa?

Chắc là có rồi. Vì nếu không tại sao trước khi chia tay anh ấy vẫn chúc mình hạnh phúc, tại sao anh ấy cho mình cảm giác anh ấy nói lời chia tay vì muốn tốt cho mình, tại sao mình có thể cảm nhận sự đau khổ dù anh ấy đã cố giấu nó đi...

Đàn ông thông minh và tham lam là thế. Họ muốn rời đi, nhưng còn muốn làm người phụ nữ đó dần vật vờ về tình yêu đã qua suốt những tháng năm đó. Bởi vậy, nên họ chúc phúc một-cách-chân-thành, họ giả vờ giấu đi sự đau khổ trong khi thực chất vẫn để lộ ra và biết chắc phụ nữ sẽ nhận ra điều đó, và họ cố tình khiến tâm trí phụ nữ bấn loạn, không nhìn ra sự thật phía sau lời chia tay của mình.

Nếu anh ta muốn tốt cho cô, anh ta đã tự mình đem lại hạnh phúc chứ không phải chúc phúc cùng với bất kỳ lời hay ý đẹp nào cả.

Nếu anh ta thật lòng coi trọng cô, anh ta sẽ nói cho cô biết sự thật là anh ta không đau đớn gì bởi lời chia tay chính miệng anh ta nói ra cả. Chỉ vì anh ta làm thế cho vui bớt cảm giác tội lỗi khi ruồng bỏ cô mà thôi.

Nếu anh ta thật lòng yêu cô, sẽ không có lời chia tay nào hết. Thực ra, cô không cần phải đi tìm đáp án cho câu hỏi "Anh ta đã thật lòng yêu mình chưa?". Vì dù câu trả lời có thể nào đi nữa, anh ta cũng không còn yêu cô nữa.

Vậy thì tiếc nuối, day dứt làm gì một kẻ đã hết yêu?

Bạn đang đọc truyện *Tự Yêu - Du Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Bù đắp tổn thương

Cô nói lời chia tay anh, lí do là không còn yêu nữa. Nhưng cô không muốn mất đi một người rất quan tâm mình, không muốn trở thành kẻ xa lạ với anh. Cô muốn anh hứa rằng dù không thể tiếp tục yêu nhau nữa nhưng hai người vẫn làm bạn tốt. Anh đồng ý, vì anh vẫn còn yêu cô.

Thời gian đầu, hai người vẫn dành thời gian cho nhau, chỉ là ít hơn một chút, xa cách hơn một chút. Anh vẫn nuôi một tia hy vọng nhỏ nhoi nào đó nơi cô, còn cô thì cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng, vì hơn lúc nào hết cô được sống theo những gì trái tim mình mách bảo.

Một thời gian sau, cô có người yêu mới. Niềm hạnh phúc bên anh chàng người yêu chiếm hết thời gian của cô, cô không còn quan tâm tới anh nữa. Anh buồn, vì anh vẫn đang trên con đường thực hiện lời hứa của mình, còn cô thì có lẽ đã quên rồi.

Ba người họ vô tình gặp lại nhau trong một quán cà phê thân thuộc, một chút sững sờ, anh toan tiến tới chào hỏi, nhưng gần như ngay lập tức cô khoác tay anh chàng người yêu mới lướt qua anh như chưa hề quen biết.

Khoảnh khắc đứng chôn chân với nụ cười chưa kịp mở, anh chợt nhận ra rằng thì ra bấy lâu nay cô chỉ quan tâm anh như một sự bù đắp vì cô cảm thấy có lỗi. Đến nay, thời hạn bù đắp đã qua rồi, cô phải sống thật với cảm xúc của mình. Sự thật là lúc cô nói rằng không còn yêu anh, cũng là lúc cô không cần tới sự góp mặt của anh trong cuộc đời mình nữa.

Khi hai người không thể tiếp tục ở bên nhau, có một người sẽ luôn luôn nhắc nhủ rằng "chúng mình đừng trở thành kẻ xa lạ, hãy cứ quan tâm nhau như bạn bè," rằng "tôi luôn ở bên bất cứ khi nào người cần tới," rằng "chúng ta sau này chắc chắn sẽ vui vẻ nhìn thấy nhau hạnh phúc bên một người khác tốt hơn".

Thế rồi rất nhanh thôi, chính người đó lại là người quên đi và rời đi trước. Vì sao ư? Có lẽ vì những lời hứa hẹn kia được thốt ra khi họ còn đầu đó một chút day dứt, một chút tự trách mình. Để rồi khi khoảnh khắc đó quá đi, họ thân nhiên sống thật với cảm xúc của bản thân mà không hề biết rằng mình đã gieo trong người kia không ít những hạt mầm vì những hy vọng nửa vời không bao giờ thành hiện thực.

Nếu đã không còn yêu, đừng gieo thêm niềm tin vào bất cứ một điều gì cả. Nếu có thể, hãy lặng lẽ âm thầm ở bên họ, đừng hứa, đừng để họ đã mất đi tình yêu có mất thêm cả niềm tin vào những gì đã từng là rất đẹp.

-Anh còn yêu em không?

-Anh không biết!

-Chúng ta còn cơ hội chưa?

-Hãy để thời gian trả lời...

Là bản thân đã không còn muốn gắn bó với họ nữa, tại sao lại để họ tự gieo thêm ảo tưởng cho mình làm gì? Chẳng lẽ không còn yêu họ mà cũng không để cho họ được thanh thản rẽ sang lối khác hay sao?

"Không biết" hoặc "để thời gian trả lời" chỉ là cách nói khác đi của "tôi muốn người hướng về tôi mãi mãi". Đó Không còn là tình yêu, đó là sự ư ơ kỳ và tham lam, không dành lòng buông bỏ.

Sau tình yêu, tốt nhất người ta chỉ nên nói với nhau rằng "Mọi thứ đã kết thúc. Ký ức đẹp đã dừng lại. Đừng ngoái lại. Hãy bước đi."

Bạn đang đọc truyện *Tự Yêu - Du Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Không còn tin được nữa

Hắn ôm eo tình tứ với người bạn thân của cô trước mặt cô, khi chỉ trước đó nửa tiếng, trong điện thoại, hắn lấy lý do đi làm về mệt, buồn ngủ để hẹn cô một buổi đi chơi khác. Cô lặng im đứng nhìn hai người họ tay trong tay hạnh phúc, hai mắt nhoe uớt từ bao giờ. Cô cứ tưởng mình đóng vai nữ chính trong câu chuyện của hai người, hóa ra cô lại là nữ phụ trong câu truyện của ba người. Cô biết trong tình yêu thương thế này vẫn thường xảy ra, nhưng không bao giờ nghĩ tới một ngày hành nhân vật chính lại là người mà cô yêu thương nhất và nơi mà cô trân trọng nhất.

Cô không phải là người ưa giành giật, nhất là những thứ không phải của mình. Cô lặng lẽ gửi một tin nhắn với tất cả những gì tinh táo còn sót lại trong đầu lúc đó: "Em nhìn thấy rồi. Mình chia tay anh nhé! Chúc hai người hạnh phúc."

Gần như ngay lập tức, người bạn thân gọi điện thoại cho cô. Cô không nghe máy, tiện tay chặn số của hai người họ. Cô không phải là người mạnh mẽ, nhưng cô tin mình là một người dứt khoát. Dầu bản thân không đứng được vững, đang phải khụy xuống vì đau khổ, cô vẫn biết mình cần phải làm gì.

Người bạn thân sau đó không bao giờ liên lạc hay xuất hiện trước mặt cô nữa. Nhưng người yêu cũ thì không buông tha cho cô dễ dàng như vậy. Hắn dùng số điện thoại khác gọi cho cô liên tục, rồi gửi những email dài cả chục trang giấy mà không đọc cô cũng biết đó là những lời i ới xin lỗi, gọi lại ký niệm xưa, hứa sẽ cắt đứt với người phụ nữ kia và đền bù lại cho những sai lầm đã phạm phải.

Cô nghĩ mình là một người dứt khoát, nhưng không phải như vậy. Phụ nữ, không có người nào lại dứt khoát, nhất là khi phải đối diện với người mình đã mang hết tất cả trái tim mình cho họ. Cô nhận lời gặp hắn, "để xem anh ta còn tiếp tục chuyện trò gì."

Hắn quỳ xuống xin cô một cơ hội, hắn nói hai người họ chưa có gì cả, chỉ mới đi chơi cùng nhau vài lần. Hắn nói nếu cô không tha thứ cho hắn thì cả đời hắn sẽ không thể tha thứ cho mình, hắn nói thiếu cô hằng không thiết sống nữa, hắn nói, hắn nói...

Cô cười, rồi nhìn những giọt nước mắt hối lỗi của hắn, cô lại khóc theo hắn. Trước khi đến gặp hắn, cô đã nghĩ rằng lần này sẽ là lần cuối, bởi cô không muốn mình hối hận khi trách lầm hắn, trong cô vẫn còn đâu đó một chút xúy hy vọng. Chẳng thế mà khi hắn thừa nhận, cô thấy tim mình đau nhói, cô không nghĩ mình sẽ vì hắn mà lại phân vân, nhưng sự thật thì...

Cô tha thứ. Không phải vì hắn xứng đáng với điều đó, mà vì bản thân cô không có cách nào xa hắn nổi. Cô không bắt hắn hứa sẽ không phản bội cô lần nữa, cô chỉ đơn giản là đánh cược một lần, bởi hình như cô cũng không còn sự lựa chọn nào cả.

Họ lại trở về như bình thường, có vẻ như hắn đã cắt đứt hoàn toàn với người phụ nữ kia, cô thấy hắn quan tâm mình hơn, chiều chuộng mình hơn. Cô đã nghĩ rằng bản thân chọn đúng, cho đến một ngày...

Cô đến nhà hắn chơi, hắn đang tắm nên bảo cô ngồi trong phòng khách đợi. Cô thấy máy điện thoại của hắn liền cầm lên xem, vô tình nhìn thấy clip của hắn và một người phụ nữ xa lạ, hai người họ đang ở trong nhà nghỉ. Tay chân cô rụng rời. Hắn vội vàng chạy đến giật lấy điện thoại, cô khóc oà thành tiếng, nhưng hắn không nghe thấy. Mắt hắn đỏ sọng, hắn lao vào đẩy cô ra ghế, cô chống cự để chạy ra ngoài nhưng không được, làm sao một người phụ nữ mảnh mai yếu đuối như cô có thể thoát khỏi vòng tay của một kẻ đang điên cuồng giận dữ.

Tối hôm đó, cô lê từng bước trên vỉa hè, dưới cơn mưa mùa đông lạnh buốt. Đôi môi cô trắng bệch, vì lạnh và vì cả đau, đôi mắt cô sưng to, dường như không còn mở ra được nữa. Cứ thế, cô lầm lũi đi, không biết đi đến đâu. Vậy là cô đã mất hết, mất bạn thân, mất người mà cô yêu, mất luôn cả thứ quý giá mà cô hằng nghĩ sẽ giữ gìn để trao cho hắn trong ngày cưới. Cô đã đánh cược và cô biết mình thua rồi, thua một cách vô cùng thảm hại.

Có những sự tha thứ đem lại niềm tin, nhưng cũng có những sự tha thứ chỉ đem lại niềm đau vô hạn, và chút hy vọng ít ỏi còn lại cũng theo đó mà tan đi mãi mãi. Cô hiểu từ bây giờ, cô không còn đủ can đảm để tin vào bất cứ một người đàn ông nào nữa.

Là đáng ông, yêu thật lòng cũng được, giả dối cũng đành, nhưng khi rời đi thì hãy để người phụ nữ yêu mình hiểu rằng cô ta đã chọn một người chưa thực sự phù hợp, chứ đừng để cô ấy phải thốt ra câu: "Từ giờ trở về sau, không còn tin vào người đàn ông nào được nữa."

Đã mang đến đổ vỡ, đừng lấy đi tất cả niềm tin. Phụ nữ, muốn quên, muốn buông, muốn bắt đầu lại...tất cả đều dựa vào chút niềm tin ít ỏi đó.

Bạn đang đọc truyện *Tự Yêu - Du Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Hoài nghi

Một trong những điều nguy hiểm nhất trong tình yêu, đó là trao đi hết tất cả niềm tin và hy vọng của bản thân mình vào tay một người khác.

Cuộc đời chứa đựng vô số những điều bất ngờ ngoài sức tưởng tượng, rất nhiều trong số đó đến từ lòng người. Ví dụ như: "Không thể tin được, sao anh lại có thể yêu em nhỉ?"; hay "Không ngờ chúng ta có thể bên đến thế"; hoặc cũng có thể là "Hóa ra, anh có thể mang theo tất cả của em đi một cách phũ phàng, tàn nhẫn đến như vậy". Ai cũng biết lòng người yếu mềm, vậy tại sao lại trao hết những điều quý giá của mình cho một người, rồi khi họ ra đi lại đem lòng oán trách họ?

Vì sao sau khi kết thúc một tình yêu lại có người thì buồn đôi chút rồi vượt qua ngay, có người lại chìm sâu trong đau khổ tuyệt vọng, mãi không thể vượt qua nổi?

Có lẽ những người có thể tỉnh táo chấp nhận và vượt qua nỗi buồn phía sau một tình yêu, là bởi họ chưa bao giờ thôi hoài nghi về một điều gì đó, họ giữ cho tâm thế của mình luôn tỉnh táo và lường trước mọi thứ có thể xảy đến trong đời mình.

Khi ngồi trên xe bus, nếu chịu khó nhìn đường, bám chắc vào tay vịn và giữ trọng tâm chuẩn bị cho một cú phanh gấp thì sẽ không dễ gì bị ngã ngửa ra phía trước hoặc ngã nhào về phía sau.

Trong tình yêu cũng vậy, thay vì trao hết những gì mình có và phó mặc cho may rủi thì hãy giữ lại một chút hoài nghi, một chút tỉnh táo cho những hy vọng, niềm tin rất quý giá của mình.

Vì ngã xe bus thì chỉ sưng trán thôi, lần sau chú ý hơn là được. Nhưng ngã trong tình yêu thì sẽ không có nhiều niềm tin và hy vọng để lấy lại được như cũ.

Chị chắc rằng anh ấy yêu em

Bởi vậy nên mới quên một người nhanh đến thế

Không biết có khi nào trong câu chuyện kể

Anh ấy lỡ miệng thôi nhắc đến một chuyện tình...

Chị đã bên anh trong suốt cuộc hành trình

Của năm tháng thanh xuân đầy sóng gió

Chị đã nghĩ rằng anh luôn chờ ở đó

Để sánh bước bên nhau cho tới bến sau cùng.

Nhưng anh ấy bỏ chị đi sau một trạm xe dừng

Chị ngỡ ngác, thần thờ hướng mắt theo anh mãi

"Anh ấy sẽ không bao giờ quay trở lại!"

Chỉ nghĩ đến thôi cũng đã đủ đau lòng...

Rồi những tháng năm dài chị vẫn cứ ngóng trông

Vẫn ủ chặt ấm nồng đợi anh về mở cửa.

Đến một ngày, anh nói rằng anh không về bên chị nữa!

Chị hiểu mình đã chờ trong vô vọng...một người đã hết yêu.

Em biết không, cuộc sống có bao điều

là vĩnh cửu, trường tồn theo năm tháng.

Nhưng tình yêu lại là điều hữu hạn,

Bởi thế, nên ai cũng có thể thay lòng.

Hôm nay, anh ấy có thể hứa sẽ bên em đến suốt kiếp trăm lần,

Nhưng ai biết ngày mai, lời hứa ấy có bao phần thành sự thật.

Lời nói ra rồi, có thể trôi đi mất...

Kể nói, quên rồi... chỉ khổ người mang cả trái tim mình làm tin.

Chị biết em đang vui bên hạnh phúc đắm chìm,

Chị cũng mong em được yên bình bên người đàn ông đã từng là của chị.

Nhưng nếu có thể, em đừng quên số kỹ

Một chút hoài nghi về những thứ tưởng chắc thuộc về mình.

Bạn đang đọc truyện *Tự Yêu - Du Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Đừng đuổi nhau đi

"CÚT ĐI"

Họ rời xa nhau như vậy.

Tình yêu là một trong những điều mong manh nhất mà tạo hóa ban cho con người. Nó mong manh bởi dẫu cho có được hai người nhọc công gây dựng qua rất nhiều năm tháng, bằng vô vàn kỷ niệm, nhưng chỉ cần một câu nói gây thương tổn, tất cả sẽ như lâu đài cát bị sóng biển đánh tan.

Khi bạn giận dữ, ghen tuông, chán chường, đau khổ...đừng xua đuổi người đối diện bằng những ngôn từ nặng nề, làm tổn thương họ, dù cho chính họ là nguyên nhân đưa bạn đến tâm trạng đó.

Bởi biết đâu có một ngày bạn nhận ra mình cần họ hơn tất cả, lúc đó lại không thể gạt bỏ cái tôi để mở miệng ra gọi họ về. Còn họ, dù có hối hận, muốn quay về, thì khi nhớ lại những lời cay nghiệt từ bạn, cũng không đủ can đảm gõ lại cánh cửa đã từng hắt hủi họ bên ngoài nữa.

Người ta đến với nhau thì dễ, xua đuổi nhau lại càng dễ, nhưng tìm được nhau về thì khó biết bao.

Có hai người rất yêu nhau,

Tình qua năm tháng đậm sâu, tròn đầy.

Nhưng giông tố đến một ngày,

Hờn ghen, cấu giận bủa vây đường về..

Trăm ngàn nỗi nhớ tái tê

Vô vàn hứa hẹn, ước thề hiện lên.

Đôi lần muốn trở về bên...

Nhưng kiêu hãnh quá nên quên làm lành.

Trời thì trời vẫn trong xanh,

Gió mây thì vẫn an lành bên nhau.

Còn từ đó trở về sau

Họ không còn nói với nhau thêm gì...

Bạn đang đọc truyện *Tự Yêu - Du Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Yêu và hận

Anh và cô đã từng yêu nhau say đắm hạnh phúc trong một thời gian dài, nhưng rồi nhiều hiểu lầm chất chồng theo thời gian khiến tình yêu của họ dần phai nhạt. Anh không còn quan tâm cô nhiều như trước nữa, cô cũng cảm nhận được điều đó, cô nghĩ anh có người mới và với tính cách mạnh mẽ, độc lập của mình, cô là người nói lời chia tay trước. Anh lặng lẽ gật đầu, dù trong lòng vẫn chỉ hướng về mình cô. Chính anh cũng không hiểu vì lý do gì mà tình yêu của hai người dần trở nên nguội lạnh, nhưng anh không nghĩ sau tất cả, cô lại dễ dàng quyết định rời xa mình như vậy, chẳng phải dễ dàng xa nhau thế chứng tỏ yêu chưa đủ sâu và không xác định bước bên nhau dài lâu đến cuối cùng hay sao?

Và họ rời xa nhau như thế, không một lý do nào cụ thể, tất cả chỉ vì ngộ nhận, hiểu lầm, im lặng và buông tay. Anh vẫn nhớ về cô mỗi ngày, nhưng lòng tự tôn của một người đàn ông đủ lớn để bóp nghẹt cái ý định quay về "van xin" thứ tình cảm của cô, thứ tình cảm mà anh mà với anh, cô đã không còn thiết tha gì nữa. Còn cô, cô há hê với sự "mạnh mẽ" bên ngoài của mình, cô là người nói lời chia tay trước cơ mà, phải, chính cô mới là người không có anh vẫn sống tốt, chính cô mới là người phải cho anh thấy cô xứng đáng có được hạnh phúc thế nào, rồi một ngày anh sẽ phải hối hận, ăn năn vì đã không biết trân trọng cô, đã để cô rời xa như thế. Nghĩ vậy và cô lao mình vào một cuộc tình mới, cố để trung ra cho anh thấy nụ cười giả-hạnh-phúc, cố để cả thế giới này hiểu được anh là kẻ ngốc nghếch thế nào khi đã để mất một người con gái như cô.

Và ý định của cô đã thành công mỹ mãn, anh đau khổ, dẫn vật, không phải vì tiếc nuối cô, mà vì thất vọng và vì mất niềm tin. Anh cho rằng tất cả những gì đã qua giữa hai người đều chỉ là giả dối, nếu không tại sao cô có thể quên đi dễ dàng như thế? Tại sao cô có thể đến với người mới nhanh như thế, hạnh phúc nhanh như thế? Anh cười chua chát, chặn Facebook cô, xóa số cô, vứt bỏ tất cả những kỷ niệm gắn liền với hình bóng của cô ra khỏi tâm trí mình. Một kẻ vô tâm và tàn nhẫn như vậy không xứng đáng tồn tại trong cuộc sống của anh thêm một giây nào nữa.

Còn cô, cô không vui dù đã "trả được thù," bởi đơn giản tất cả những hào nhoáng cô đang có chỉ là để lấp đi một sự thật là cô đang yếu đuối và tổn thương ghê gớm. Chưa phút giây nào cô không mong anh xuất hiện trước mặt mình, quỳ xuống van xin tình yêu của mình, cô muốn anh nhận rằng anh đã sai, muốn anh trở về và yêu thương mình nhiều như trước. Rốt cuộc, cái cô nhận được chỉ là sự lặng im và biến mất như chưa từng tồn tại của anh. Cô hiểu, đây là dấu chấm hết cho tất cả. Và cô lại tiếp tục buông thả bản thân mình vào vị đắng của nước mắt cũng hơi men cay của rượu, mong một ngày có thể vứt bỏ hình bóng anh ra khỏi tâm trí mình...

Câu chuyện không mới với cái kết cũ mèm, nhưng có bao người vẫn ngày ngày đi theo lối mòn quen thuộc đó. Hiểu lầm, giận hờn, im lặng, ngộ nhận, chia tay, trả thù, đau khổ, dẫn vật, không thể quên.

Nếu thực sự yêu, đừng im lặng dù trong bất cứ hoàn cảnh nào. Vì chính chúng ta đôi khi còn không hiểu hết bản thân mình, tại sao tại bất ai đó phải hiểu chúng ta qua sự im lặng chứ? Im lặng cũng giống như bệnh AIDS, nó không giết ta trực tiếp, mà nó khiến hệ miễn dịch của ta yếu đi, rồi từ đó chết dần mòn bởi trăm ngàn thứ bệnh không biết từ đâu tới: hiểu lầm, ngộ nhận, ghen tuông, chán chường, đau khổ và... chia tay. Vậy thì để phòng ngừa những căn bệnh kia, tốt nhất ngay từ đầu đừng thờ ơ, đừng lạnh nhạt, đừng để ai đó thấy bất an dù chỉ vì những điều vô cùng nhỏ.

Và nếu có chia tay, đừng nghĩ tới chuyện trả thù, dù với bất kỳ lý do gì cả. Vì khi đó cái mình nhận được chỉ là há hê thì ít, mà cay đắng thì nhiều. Dẫn vật, day nghiền nhau, làm tổn thương nhau làm gì khi một thời đã từng (Hay chỉ ít là đã từng ngộ nhận) là của nhau.

Nếu cô thể, hãy là những người quan tâm nhau và mỉm cười chúc phúc cho nhau. Còn khi đã nhận ra ai kia không thực sự còn muốn quan tâm mình chân thành nữa, mà thay vào đó là sự khoe mẽ ồn ào về một tình yêu mới ngọt ngào hơn, say đắm hơn - như để cố chứng minh rằng "bạn không được ở bên tôi vì bạn không xứng đáng," rằng "hãy xem này, không có bạn thì còn vô vàn kẻ khác yêu tôi"... thì tốt nhất đừng nên là gì của nhau nữa. Tất cả việc làm của họ chỉ chứng minh một điều, đó là trong quá khứ, thứ tình yêu của hai người là thứ tình yêu giả tạo. Bởi nếu yêu nhau thực sự, người ta sẽ trân trọng những gì đã qua, và sẽ không muốn làm đau ai kia vì bất kỳ lý do nào cả, dù rằng không thể cùng nhau đi tiếp được nữa...

Bản chất con người ta là ích kỷ và hiểu thắng. Nhưng nếu đã yêu một ai đó, đừng để sự ích kỷ che lấp tình cảm thực sự trong mình. Nếu còn yêu, hãy nói. Nếu không thể quên, hãy chờ ngừng quan tâm. Nếu không thể rời xa, hãy chạy lại và nắm lấy tay ai đó, kéo về. Nếu đã xa một người, đừng tìm cách làm đau họ thêm, không thể ở bên đã là sự trừng phạt đau đớn nhất rồi, có sao phải làm đau người rồi tự làm tổn thương mình thêm chi nữa?

Hãy yêu thế nào để dù tình yêu còn lành nguyên hay đổ vỡ, tâm mình vẫn được bình yên.

Có một sự thật là nhiều khi chúng ta hết giận, hết buồn, hết trách ai đó rồi nhưng vẫn thể hiện ra bên ngoài như thể mình chưa tha thứ cho họ phút giây nào.

Có lẽ vì chúng ta sợ nếu không còn hận họ, ta không còn tìm được cái gì để nhớ về họ nữa.

Người ta làm đủ mọi cách để không phải lãng quên nhau. Những người mạnh mẽ thì thừa nhận đó là còn yêu. Còn người khác yếu đuối hơn thì ngụy trang nó bằng thù hận.

Bạn đang đọc truyện *Tự Yêu - Du Phong* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 24: Hiểu và thương

Trước đây em vẫn cảm thấy mình thực sự may mắn khi tìm được một người đàn ông luôn đồng cảm với mình, luôn mang lại cho mình cảm giác hạnh phúc và bình yên. Rồi bất chợt một ngày, em đau đớn phát hiện thì ra bấy lâu nay thứ mà em vẫn gọi là tình yêu chỉ đến từ một phía. Em nhận ra người mà trước giờ em vẫn dựa dẫm có một bờ vai quá rộng, đủ để che chở cho rất nhiều cô gái yếu đuối khác ngoài em. Em lạc lối ra mất hết niềm tin, em không còn biết đâu là tình yêu thật sự, không biết phải đối xử với những kẻ xung quanh mình thế nào. Trước mắt em chỉ còn toàn ngờ vực, hoài nghi và tuyệt vọng. Em cảm thấy mình quá ư ngốc nghếch, khi tất cả những gì em tưởng như vững chãi nhất lại là những thứ chạm nhẹ là có thể đổ vỡ tan tành. Em tự hỏi mình: Tại sao một người hiểu em đến như vậy lại có thể làm tổn thương và ném đi của em tất cả khi em đang tràn ngập trong hạnh phúc như thế?

Em à, đừng lẫn lộn giữa hiểu và thương, để đội ngũ nhận tình yêu một cách đầy hối tiếc.

Một người có thể hiểu hoặc tỏ ra thấu hiểu với rất nhiều người, nếu anh ta là kẻ từng trải và có nhiều kinh nghiệm chinh phục. Ở bên anh ta, em sẽ luôn tìm được sự đồng cảm và cảm thấy được che chở, từ đó có cảm giác ấm áp và an toàn. Nhưng em có biết rằng, thứ gọi là cảm-giác-an-toàn đó cũng là điều mà bao nhiêu cô gái khác cũng đang tự đánh lừa mình như vậy. Hãy nhớ lấy, một người có thể hiểu em từ chân tơ kẽ tóc, nhưng từ hiểu đến thương còn cách xa nhau nhiều lắm.

Người thương em là người thành tâm muốn dùng sự am hiểu và nhạy cảm của mình để che chở chỉ một mình em, là người không có thói quen đa mang thêm nhiều mối quan hệ khác, đem sự từng trải của mình để gieo rắc yêu thương trên khắp mọi nẻo đường. Hay nói cách khác, người thương em phải là người đủ mạnh mẽ để từ chối hiểu bất cứ một ai khác ngoài em.

Để hiểu một người, hoặc tạo ra hiểu một người, điều này không khó, chỉ cần một chút lắng nghe, một chút linh hoạt, một chút may mắn mà thôi. Nhưng để thương một người chân thành thì khó lắm, vì cần rất nhiều sự đồng cảm, rất nhiều lòng kiên định, rất nhiều sự thủy chung.

Bạn đang đọc truyện *Tự Yêu - Du Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Em không về nữa đâu

-Chúng ta còn cơ hội trở về bên nhau chứ?- Anh nhìn cô, đôi mắt sưng nước.

-Chúng ta có thể về bên nhau, nhưng cũng những kỷ niệm tươi đẹp nhất, những khoảnh khắc hạnh phúc nhất sẽ vĩnh viễn không thể về lại với chúng ta nữa rồi.- Cô cười chua chát.

-Tại sao chứ?- Anh bóp chặt cánh tay cô, đau điếng.

-Về trở về bên nhau là quyết định của chúng ta, còn có hạnh phúc được nữa hay không lại là quyền sắp đặt của định mệnh. Em nghĩ, không phải vô duyên vô cớ mà chúng ta dừng lại. Thôi thì đã dừng lại, hãy rẽ sang hướng khác mà đi, đừng cố tìm về bên nhau để nói lại những gì đã đứt.

Cô thở nhẹ, khẽ gỡ bàn tay anh ra khỏi cánh tay mình rồi đi thẳng.

Hôm nay mưa đầy trời, trắng xóa lòng cả hai.

Nếu biết em không về anh có đợi nữa không?

Chẳng có ai một lòng đếm đông sự hư vô đâu nhỉ!

Chuyện tình yêu trên đời vốn dĩ

Không có chuyện đợi chờ mà hóa đá trăm năm...

Nên nếu em không về anh sẽ chẳng bận tâm

Rồi anh sẽ thành chồng của một cô vợ khác

Chuyện dĩ vãng ngày xưa theo thời gian phai nhạt

Có lẽ chẳng bao giờ anh bắt gặp gọi tên.

Nhưng nếu em không về, em cũng chẳng thể quên

Những đêm say, những êm đềm, lời anh hứa.

Chỉ là...em biết mình có về đi chẳng nữa

Thì chuyện cũ qua rồi, và hay đấy...

...cũng chẳng thể bên nhau.

Đừng đợi, anh à! Em không về nữa đâu.

Bạn đang đọc truyện *Tự Yêu - Du Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Không còn bùng cháy nữa

Bạn đã bao giờ ở vào hoàn cảnh thế này chưa: Yêu một người và làm tất cả để người đó hiểu được tình cảm của mình chân thành đến thế nào, đến mức chính bạn cũng không tin nổi mình đã thay đổi thành một con người hoàn toàn khác từ bao giờ nữa, vậy mà cái bản thân nhận lại chỉ là sự phủ nhận, hoặc thậm chí thờ ơ và im lặng tàn nhẫn đến đau lòng.

Bạn có hiểu cảm giác bất lực của việc cố gắng bao nhiêu cũng không đủ để lay động trái tim một người không? Đơn giản là trong lòng họ không hề nghĩ tới bạn, không lưu tâm đến sự cố gắng của bạn. Đơn giản là bạn không thể thuộc về họ, bắt đầu là như vậy và mãi mãi là như vậy.

Hãy dừng lại và đừng cố gắng nữa. Có những sự cố gắng đem lại sự rung động từ đối phương, nhưng có những sự cố gắng chỉ đem lại niềm tin mù quáng nơi bản thân mình mà thôi. Hãy trao nhiệt tình yêu của mình cho một người sẵn sàng giang tay đón bạn vào lòng. Chứ đừng mãi chạy theo kẻ sẵn lòng gạt bạn ra khỏi vòng tay bất cứ khi nào có thể!

Em chẳng còn khờ dại giống ngày xưa,

Tự đóng vai người thừa rồi đổ cho định mệnh.

Em sẽ thôi không một mình chịu lạnh,

Đừng co ro để đợi bóng anh về.

Em chẳng còn khao khát lửa đam mê,

Nhien nhóm mãi một tình yêu mù quáng.

Giờ em hiểu đâu mới là giới hạn

Của sự đơn phương, cố chấp đến đau lòng...

Em từng mệt mỏi níu giữ nhưng có-không,

Để nhụt về toàn chất chồng hụt hẫng.

Giờ chấp nhận đi buông, em thấy lòng nhẹ bẫng

Lẽ ra nên làm vậy từ lâu lắm rồi...

Em lại trở về góc nhỏ của em thôi,

Lặng lẽ ngắm bầu trời không ngán nước.

Em sẽ yêu đời và yêu em như trước,

Để đón bình yên trở lại mỗi đêm về.

Anh đã thuộc về vùng ký ức ngủ mê

Còn mãi đó. Nhưng không bùng cháy nữa...

Bạn đang đọc truyện *Tự Yêu - Du Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Trong ký ức một người

Người yêu tới nhà chơi, vô tình tìm thấy một album ảnh cũ kỹ mà rất lâu tôi không còn nhớ mình đã cất ở đâu nữa. Cô ấy lật giờ từng trang, chăm chú xem với vẻ rất phấn khích và cười không ngớt. Bất chợt, cô ấy dừng lại ở một tấm hình, nhìn ngắm thật lâu rồi hỏi tôi:

- Anh ơi! Ảnh này anh chụp với ai đây?

- Một... người bạn cũ.- Tôi ngần ngại, không biết phải dùng từ nào cho chuẩn xác.

- Em thấy anh có rất nhiều ảnh chụp cùng chị ấy, chắc hai người thân rất thân. Nhưng không bao giờ thấy anh nhắc tới.

-Ừ, đã từng rất thân.

Tôi quay trở lại bàn làm việc, để lại cô người yêu tiếp tục khám phá những bức ảnh về quá khứ đã qua của mình. Nhưng tôi không sao tập trung vào công việc được, hình ảnh về cô gái trong bức ảnh cũ cứ bủa vây lấy tâm trí, bao nhiêu kỷ niệm tưởng như đã ngủ say từ lâu lăm bỗng chốc hiện về. Thì ra, tôi đã bước đi những bước rất dài, rất xa, đến nỗi có những người thân thuộc từng đi qua mà tôi vô tình quên mất sự hiện diện của họ ở một phần trong ký ức của mình.

Trong một thời điểm nhất định nào đó, chúng ta tự nhiên thân thiết với một người, dành nhiều thời gian để trò chuyện, lắng nghe họ, thậm chí đã từng nghĩ rằng bản thân mình thật may mắn khi được được biết tới họ, mong rằng sẽ cùng họ đi tiếp những tháng năm sau này. Rồi như là sự sắp đặt của định mệnh, ta vô tình rời xa họ, là vô tình, bởi lẽ ta không muốn điều đó, chắc hẳn họ cũng không muốn, nhưng cuộc sống cứ đẩy hai người đã từng rất thân về hai hướng ngược nhau, đến khi nhận ra thì bóng họ chỉ còn là một chấm nhỏ mờ khuất, tất cả những gì đọng lại chỉ là cảm giác thân thuộc và những nuối tiếc bởi chẳng hiểu vì sao.

Có lẽ vậy cũng tốt, ít ra những gì ta nhớ về họ đều là những thứ rất đẹp và vô cùng ấm áp. Được là một phần trong ký ức của một người còn hơn bước qua nhau mà không ngoái đầu nhìn lại một lần. Sau tất cả, người ta vẫn sẽ tìm lại được nhau, không phải ở ngoài đời thì cũng là trong kỷ niệm. Có một người để cùng tận hưởng những khoảnh khắc trong cuộc đời, đôi khi, như vậy cũng đã là quá đủ.

Có hai người chưa từng nói thương yêu

Đầu từng bước bên nhau qua rất nhiều kỷ niệm

Bởi hai người vẫn luôn luôn tâm niệm:

Hạnh phúc giản đơn không định nghĩa mới bền.

Rồi một ngày cô gái có tình duyên

Chàng trai cũng tìm được miền êm ấm

Họ dành thời gian của mình để yêu đương say đắm

Rồi lặng lẽ quên người khác sống thế nào...

Những khi buồn họ cũng nhớ tới nhau

Nhưng cũng chỉ lắc đầu: "Chắc người ta đang bận!"

Năm tháng cứ trôi tuồng chừng như bất tận

Họ nhắc nhớ về nhau qua ký ức tổ mờ...

"Có một người từng quan trọng với anh cơ"

"Cô ấy đâu? Chẳng bao giờ em thấy..."

"Cô ấy thuộc về cuộc sống riêng cô ấy,

Chắc chẳng quan tâm tri kỷ cũ đâu mà."

"Em cũng từng quý mến một người nha!

Anh ấy cũng là người em từng không muốn mất."

"Anh ấy đâu rồi, mau cho anh gặp mặt"

"Anh ấy...chắc đang vui bên một nửa của mình."

Có hai người từng mơ mộng linh tinh

Sẽ mãi ở bên nhau cùng chuyện tình không tên gọi

Chẳng biết có chuyện gì mà không ai thêm đợi

Để lại dấu vết nhau trong mãi miết kiếm tìm.

Những ký ức ngày nào còn đẹp mãi trong tim...

Bạn đang đọc truyện *Tự Yêu - Du Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Quá khứ dễ trân trọng, không phải dễ hy vọng

Anh và cô quen nhau khi cùng học một lớp thời phổ thông. Tình yêu thời học sinh nhẹ nhàng, trong sáng như chính những tâm hồn non nớt vừa mới bước ngang qua ngưỡng cửa mới của cuộc đời. Cô là một cô gái xinh đẹp, dễ thương và dễ gần, còn anh là một chàng trai mọi thứ đều mờ nhạt, không có gì đặc biệt. Có lẽ bởi vậy mà anh luôn tự ti khi bước bên cạnh cô và thấy mình kém cỏi khi cô được những chàng điển trai, giỏi giang, tài năng hơn cựa cẩm. Sự hèn ghen ích kỷ dần chiếm lấy tâm hồn anh, nó đẩy anh xa rời cô hơn, nhưng đó cũng là động lực khiến anh lao vào chứng tỏ bản thân mình.

Chuyện tình của hai người kết thúc bằng sự lặng im và mặc định, không một lời giải thích, không một câu chia tay. Cô cứ mang mãi theo mình những thắc mắc và nỗi buồn, niềm nhung nhớ những kỷ niệm đã qua. Còn anh biến thành một con người hoàn toàn khác, mạnh mẽ, giỏi giang và ưa chinh phục. Anh muốn chứng minh cho tất cả thấy rằng anh là người xứng đáng có được cô nhất, dẫu việc đó phải trả giá bằng việc anh thay đổi đến chính mình cũng không thể ngờ.

Bảy năm trôi qua, anh giờ là một người đàn ông thành đạt, đứng đắn, tự tin vào quyền rũ. Biết bao nhiêu cô gái nguyện chết dưới chân anh, và anh cũng không đến được mình đã trải qua bao nhiêu mối tình. Anh tự hào với chiến tích của bản thân, anh dần quên đi một quá khứ đầy tự ti và ghen tức. Giờ đây anh nghĩ mình đã có đủ những gì cần thiết để tìm về, trở buộc cô mãi mãi. Còn cô, bảy năm dài sống trong chờ đợi, cô vẫn không thể quên đi những hình ảnh về anh, vững như không thể mở lòng đón nhận thêm một người.

Họ vô tình gặp lại nhau trong đám cưới của một người bạn cũ cùng lớp. Anh là người tiến lại gần cô trước, với vẻ điềm tĩnh và kiêu hãnh. Cô ngay lập tức nhận ra trái tim mình sau bao năm lại thêm một lần loạn nhịp. Họ nói chuyện rất lâu về những chuyện đã qua.

-Em chưa yêu một người nào trong suốt những năm qua? Em còn đợi anh sao?

- Vâng.

- Vậy bây giờ, anh còn cơ hội chứ?

-...

Tháng sau, cô đồng ý theo anh và bạn anh đi chơi xa một chuyến. Đêm đầu tiên ở bên nhau, cô hạnh phúc trao cho anh thứ quý giá nhất của mình. Cô tưởng rằng đây sẽ là một cái kết êm đẹp phía sau tất cả những hiểu nhầm, cố chấp của cả hai.

Nhưng cô đã nhầm, sao chuyến đi chơi, anh bất tắm không dấu tích, không thể liên lạc hay tìm kiếm anh ở bất kỳ nơi nào. Cô hoang mang và sợ hãi. Rồi một ngày cô bất chợt thấy anh nắm tay người con gái khác tình tứ đi ngang qua mình. Anh nở với một nụ cười nhếch mép rồi quay sang hôn cô gái kia, trái tim cô như vỡ vụn. Vào khoảnh khắc ấy, cô nhận ra tình yêu của mình đã chết từ lâu lắm rồi, thứ bấy lâu nay cô vẫn mang theo mình chỉ còn là mộng tưởng và ngộ nhận mà thôi.

Anh cũng thế, sau khi chinh phục được cô một lần nữa, anh bỗng thấy tim mình không còn chút cảm giác. Với anh bây giờ, cô chỉ là một trong những người phụ nữ nhạt nhòa lướt qua đời mình mà thôi. Và anh ngay lập tức chôn vùi những kỷ niệm bên cô để dạt về những mối tình nồng nàn mới.

Chúng ta vẫn thường lầm tưởng về thứ được gọi là tình yêu như thế. Đôi khi ta yêu một người không phải là yêu con người họ, mà là yêu cái cảm xúc của chính mình ở một khoảnh khắc nhất định nào đó khi bên họ. Để rồi khi khoảnh khắc đó quá đi, ta lại ôm nỗi dằn vặt không nguôi. Ta trách bản thân vì sao không tốt hơn một chút, trách họ giả như đừng tàn nhẫn đến nhường ấy, trách số phận sao cứ phải thử thách sự thành tâm của con người như vậy... Cuối cùng, ta cứ mang theo những niềm-đau-tưởng-chừng-vô-hạn đó đi theo suốt một quãng đường dài trong đời.

Niềm đau, cũng như sự ảo tưởng của con người, chỉ là thứ hữu hạn mà thôi. Đến một lúc nào đó bạn sẽ nhận ra mình không đau nhiều như mình tưởng, không thương nhớ, tin yêu nhiều như mình nghĩ. Đến một lúc nào đó, bạn sẽ nhận ra mình chỉ có thể thay đổi những điều gì chưa tới mà thôi.

Quá khứ là để trân trọng, chứ không phải để hy vọng. Nhiều người cứ ôm mãi những niềm tin mù quáng để rồi huyễn hoặc bản thân rằng những thứ đi qua rồi vẫn có thể quay lại thêm một lần, vẹn nguyên như trước. Chuyện xưa, người cũ, khoảnh khắc hôm nào... tất cả thuộc về một nơi gọi là dĩ vãng. Đã là dĩ vãng thì nên cắt đi chứ đừng nên vương vấn. Đừng phí hoài những tháng năm dài đằng đẵng cho việc tiếc nhớ, đợi chờ và hy vọng. Để rồi khi nhận ra mọi thứ thực tại không tươi đẹp như trong mộng tưởng, có lẽ ngay cả những cảm tình, kỷ niệm, dấu vết ngày xưa cũng vỡ vụn tan tành, để lại trong ta những khoảng trống mãi không thể vẹn lành như cũ.

Hãy đến những thứ đã đi qua mãi là những khoảnh khắc đẹp và đáng nhớ. Người hạnh phúc là người nhìn về quá khứ mà nụ cười luôn nở trên môi.

Anh không còn yêu em nữa đâu!

Em là mối tình đầu không bao giờ trở lại.

Cô ấy mới là người yêu hiện tại,

Người sẽ bước bên anh cho tới hết cuộc đời.

Những lúc em buồn và thấy đơn côi,

Đừng gọi cho anh bằng những lời thô thức.

Cô ấy dịu hiền và ngây ngô thật,

Nhưng chẳng lẽ không mang chút xú chạnh lòng?

Em đừng tìm đến anh nữa, được không?

Mỗi lần hẹn đều kể mòn quá khứ...

Có còn gì để nói thêm đâu chứ,

Cô ấy cần anh cùng viết chuyện mai này.

Nếu em cần một hơi ấm, một vòng tay

Để sưởi ấm tấm thân gầy trong lạnh giá,

Xin lỗi em, anh chẳng còn gì cả

Mọi thứ thuộc về anh là của cô ấy rồi.

Hãy để người đến sau được hạnh phúc, em ơi!

Bạn đang đọc truyện *Tự Yêu - Du Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: Đi ra khỏi vòng tròn

Lúc trước tôi có đọc được đâu đó rằng: Nếu bịt mắt bước đi thì con người sẽ không phải bước theo đường thẳng mà là theo vòng tròn.

Sau này được nghe đi nghe lại một câu: Tình yêu thì mù quáng.

Vậy có sự liên hệ nào giữa việc bịt mắt đi theo vòng tròn và việc yêu một người, quanh đi quẩn lại, trải qua bao nhiêu chuyện, gặp qua bao nhiêu người, rốt cuộc vẫn là không thể quên những điều không hề muốn nhớ?

Ai cũng giấu ít nhất một người ở đâu đó trong hoài niệm. Nếu đó là những kỷ niệm vui và người ta đã học được cách chấp nhận chúng, vậy thì tốt rồi. Nhưng đa phần những thứ thuộc về hoài niệm đều khiến người ta không giấu được nỗi buồn mỗi khi nhớ về chúng, hoặc tồi tệ hơn là không sao quên được chúng để bắt đầu cuộc sống mới sau này. Người ta nói chia tay và nghĩ đó là kết thúc. Nhưng không phải, câu nói chia tay thường sẽ là sự mở đầu cho những niềm nhớ, những khoảnh khắc cô đơn và những nỗi buồn xảy đến bất cứ khi nào người ta ngoái đầu nhìn lại cuộc đời mình, ngẫm lại những gì đã từng cùng ai đó trải qua, những gì luôn là rất đẹp. Người ta nuối tiếc, người ta đau khổ, người ta cho rằng sẽ không bao giờ được sống lại khoảnh khắc hạnh phúc khi ấy, người ta mất niềm tin vào những thứ tình cảm ngọt ngào tương tự, bởi vậy, người ta cứ đi mãi một vòng tròn...

Một khi đã yêu thì cũng giống như bịt mắt lại rồi đi vậy, tất cả nhưng nhớ, hận thù, chia cách, thứ tha... đều là trong vô thức. Chừng nào còn chưa đủ can đảm tháo cái khăn trên đầu để mở mắt ra, thì chừng ấy vẫn còn đi trên một vòng tròn không lối rẽ.

Mở mắt ra nhìn cuộc sống xung quanh, bao nhiêu người hạnh phúc với hiện tại vì họ biết đặt quá khứ sang một bên. Nếu muốn thoát khỏi những nỗi buồn và tổn thương vì chuyện cũ, cách tốt nhất là đối diện với chúng, chấp nhận chúng như một điều không thể thiếu trong đời mình, và tự tin rẽ sang một hướng khác. Hướng đi đó, có thể sẽ có nhiều chông gai và không hề bằng phẳng, nhưng ít ra, đó sẽ là một đường thẳng chứ không phải một vòng tròn.

Bạn đang đọc truyện *Tự Yêu - Du Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 30: "Em đã sống thế nào?"

- Anh à! Người yêu cũ nhắn tin hỏi thăm em

- Em nói gì?

- Em không nói gì, em xóa tin nhắn đó đi rồi.

- Tại sao vậy? Biết đâu anh ta chỉ muốn quan tâm em như bạn bè bình thường.

- Em không nghĩ như vậy. Nếu em nói rằng chúng mình đang hạnh phúc, chắc hẳn anh ta sẽ không cảm thấy thoải mái. Con người rất ích kỷ, làm sao họ vui vẻ được với cái suy nghĩ rằng người từng yêu mình giờ lại đang hạnh phúc bên một người đàn ông khác chứ? Còn nếu em nói em không hạnh phúc, thì sau đó sẽ là những cuộc điện thoại triền miên, rồi hẹn gặp tâm sự, rồi nhắc nhớ lại những kỷ niệm cũ, rồi tỏ tình lại từ đầu... Anh muốn như vậy sao?

- Hình như em hơi nghiêm trọng quá. Nói như vậy thì hai người sau chia tay không thể có mối liên hệ gì nữa hay sao?

- Tốt nhất là nên như vậy. Người ta không thoát khỏi được những ký ức buồn đa phần là vì bản thân không dứt khoát. Nếu em còn độc thân, em sẽ không liên lạc lại với người yêu cũ, vì em sẽ dễ rung động lại trước những kỷ niệm với họ. Điều không tránh khỏi là lại hẹn hò và chia tay, em không muốn dành những tháng năm tuổi trẻ ít ỏi của mình đi lại một vòng tròn cũ kỹ. Còn khi em đã có người yêu, lại càng chẳng có lý do gì cần liên lạc lại với người yêu cũ. Bởi em hiểu sự quan trọng của khái niệm "một lòng một dạ" trong tình yêu, đó không chỉ là không phản bội, mà còn là cho người mình yêu cảm giác tuyệt đối an toàn.

Đừng hỏi em rằng đã sống ra sao

Từ ngày anh đi chẳng lời nào để lại

Em vẫn sống vui hay chỉ còn tồn tại,

Em có ổn không... Anh biết để làm gì?

Nếu em bảo rằng mình đã khóc ướt mi

Đã tự dọa dấy vì nhớ anh nhiều quá

Trở nên bất cần, thản nhiên, xa lạ

Anh có thấy buồn vì đã tổn thương em?

Nếu em bảo rằng mình đã vội vàng quên

Để lại ngọt ngào, ấm êm bên tình mới

Ký ức ngày nào đã chìm vào bóng tối

Anh có vui không? Em hạnh phúc rồi mà...

Đừng hỏi thêm gì về những thứ đã qua

Em có ra sao cũng đã là quá khứ

Cất bước rồi đừng về đây hỏi thử,

Để biết không anh em đã sống thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Tự Yêu - Du Phong* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Tha thứ cho một người

-Này, hôm nay vừa gặp người cũ của cậu đang ôm eo người yêu mới đi ngang qua. Nghe chừng đang sống hạnh phúc lắm!

-Vậy thì tốt rồi!

-Không còn cảm xúc gì chứ?

-Có chứ! Thành thật vẫn nhớ, nhưng là nhớ tới chứ không phải nhớ nhưng. Mà cũng chỉ là hồi tưởng lại những kỷ niệm đẹp từng có với nhau thôi.

-Có đáng không khi nhớ về một kẻ đã từng phản bội mình như thế? Sao không quên quách hẳn đi cho rồi!

-Sao lại không thể nhớ chứ? Hồi ức là của tớ, tớ chỉ vứt bỏ thứ gì không thuộc về mình thôi, thứ gì là của mình tớ đều trân trọng cả.

-Anh ta biết cậu đã tha thứ cho mình thế này chắc sẽ vui lắm. Rồi bỏ một người để đến với người khác, lại còn không bị giầy vò bởi oán hận của người yêu cũ, anh ta lời quá rồi còn gì!

-Giả dụ anh ta hạnh phúc, chứng tỏ lựa chọn của anh ta là đúng đắn, chúng tớ thực sự không thuộc về nhau, chuyện này đáng mừng chứ, vì anh ta đã cho cả hai thêm cơ hội mà. Còn nếu như anh ta không hạnh phúc, vậy thì coi như anh ta chọn sai, người phải oán hận, giầy vò bản thân mình cũng là anh ta chứ không phải tớ. Nghĩ đi nghĩ lại, cũng không tìm thấy lý do phải buồn hay đau khổ.

-...

-Mà tha thứ cho một người, có nhất thiết phải để anh ta biết không?

-Ừ, có lẽ vậy. Tha thứ cho một người...

Bạn đang đọc truyện *Tự Yêu - Du Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Ngại yêu

Có đôi lúc trong cuộc đời, bỗng thấy ngại yêu ghê gớm. Không không phải là không muốn được ai đó ở bên, chỉ là thấy cảm xúc chai sạn, rồi nghĩ, có điều gì thú vị ở một cuộc tình?

Người kia đi, người này đến, rồi cuộc thì cũng từ hai kẻ xa lạ trở nên thân quen, rồi vẫn những câu chuyện làm quen cũ kĩ, những lời ngọt ngào hứa hẹn sáo mòn, những cảm giác, thói quen đã lặp đi lặp lại nhiều lần đến độ chỉ hình dung thôi cũng biết ngày mai bên người này sẽ ra sao, cái kết của câu chuyện kia sẽ thế nào... Không hẳn là đã cạn kiệt niềm tin vào hạnh phúc, chỉ là thấy sao cái thứ mà người ta vẫn hằng ước ao đẩy trong mắt mình nó bình thường đến vậy, có cũng được, không có cũng không sao. "Tình yêu"... thứ đó chỉ là một trong vô vàn điều người ta cần có trong cuộc sống. Nhưng người ta không thể sở hữu tất cả những gì mình muốn, vậy nên nhất thời không có tình yêu chắc cũng không có vấn đề gì đâu nhì!

Tự thấy bản thân đang sống rất tốt. Quá khứ đã qua, khoảnh khắc vui có, kỷ niệm buồn cũng không ít, nhưng thực sự chúng không còn ảnh hưởng quá nhiều tới hiện tại nữa. Nếu bảo rằng tổn thương quá khứ khiến trái tim khép cửa là không đúng, chỉ là, khi bước qua những nỗi buồn, thấy mình hiểu đời, hiểu lòng người hơn, sống thực tế hơn và không còn quá ảo tưởng về mọi thứ, trong đó có tình yêu nữa. Có phải khi trưởng thành, người ta sẽ quen với việc tự đứng vững trên đôi chân của mình mà không cần dựa vào một bờ vai xa lạ nữa không? Nếu quả thật như vậy, thì theo một hướng tích cực nào đó, không có tình yêu là một cách để người ta khám phá bản thân mình tốt hơn, sống với mình thật hơn.

Có nhiều người suốt ngày than thở rằng đã bị "ế", rồi bạn bè người thân hỏi rằng xét về mọi điều kiện đều không thua kém ai, tại sao lại không thể yêu lấy một người. Vậy có nhất thiết phải lấy tình yêu ra để làm thước đo giá trị cuộc sống không? Như thế không yêu một ai là có vấn đề, là khiếm khuyết, là kém cỏi, là bất bình thường vậy. Con người ta hoàn toàn có thể sống vui, sống khỏe, sống có ích... một mình!

Vậy nên ngại yêu chẳng phải điều gì to tát lắm. Chỉ là nhất thời cảm thấy cuộc sống đang rất tốt, bản thân vẫn đang muốn hưởng thụ điều tốt đẹp này nên chưa mong muốn tìm kiếm thứ gì khác mới mẻ hơn. Mỗi người có một cách khác nhau để đốt cháy tuổi trẻ, có người dành trọn nó cho những cuộc tình, có người dành trọn nó cho công việc, có người dành trọn nó để tự yêu thương mình, và cũng có những người chia nó ra, để yêu một vài người, sau đó yêu mình, yêu người xung quanh mình, rồi đến một lúc nào đó thích hợp mới tiếp tục muốn yêu thêm một người.

Hơn một người đã muốn nắm tay em

Từ ngày anh đi tìm bình yên bên tình mới,

Cũng hơn một lần em lắc đầu từ chối

Đời thật tâm em không thể mở lòng.

Đừng hỏi em còn nhớ đến anh không,

Ký ức về anh chẳng chất chồng như trước.

Cũng chẳng phải em cứng đầu hay nhu nhược,

Chỉ bởi bấy lâu nay em đã bước một mình.

Nên em ngại bắt đầu từ những thứ mới tinh:

Làm quen, hẹn hò, tỏ tình, tìm hiểu...

Sợ thân với một người rồi phải xa, thấy thiếu,

Không muốn đặt niềm tin vào những thứ mơ hồ.

Em chẳng còn nhiều khao khát, mộng mơ,

Ngóng đợi, mong chờ, với em xa xỉ lắm!

Sao em phải đưa tay ai nắm,

Khi có thể tự thân mang hơi ấm cho mình?

Em không muốn tốn thời gian cho những cuộc tình,

Kẻ hứa hẹn viễn vông, kẻ bông đùa, dối trá.

Mỗi phút giây trong đời em đều quý giá,

Em sẽ nâng niu và sống để vui cười...

Nên ngay lúc này em muốn một mình thôi!

Bạn đang đọc truyện *Tự Yêu - Du Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Tự yêu

Cô gái à!

Nếu em cảm thấy mình không chiếm trọn trái tim của một người vẫn đêm ngày gọi em bằng "người yêu", nếu em cảm thấy bất an trong vòng tay của họ, em luôn phải tự hỏi bản thân mình rằng: "Liệu mình có giữ được anh ấy không? Mình có phải là duy nhất không? Tại sao anh ấy lại dừng dừng với nỗi buồn của mình như thế?"... vậy thì em hãy dành thời gian để xem lại mối quan hệ của mình một cách thực sự nghiêm túc và tỉnh táo.

Yêu là khi người ta mang bình yên tới cho nhau, chứ không phải mang ngờ vực, mang bất an và mang toàn huyệt hẫng. Nếu một người đàn ông không nói lời yêu mà không cho người yêu mình cảm giác an toàn thì rất có thể em đang được bao bọc trong dối trá, có thể ngoài em ra có bao nhiêu cô "người yêu" khác đang hoang mang không biết mình nằm ở vị trí nào trong trái tim người đàn ông đó. Bởi vì đàn ông họ rất giỏi trong việc giấu giếm những mối quan hệ ngoài luồng của mình, nếu em cảm thấy mình đang hoặc sẽ không có được một danh phận từ anh ta, đừng dại khờ mà cho đi điều gì hết. Hãy tìm hiểu kỹ để chắc rằng em tin đúng người.

Người đàn ông thực sự yêu em phải là người khiến em mỉm cười chứ không phải giật mình trong giấc ngủ, là người nắm chặt tay em chứ không phải để em phải níu chặt lấy tay, và là người cùng em đếm những tháng ngày hạnh phúc bên nhau, chứ không phải khiến cho em phải một mình đếm ngược cho tới ngày tình yêu dừng lại.

Nhớ nhé cô gái, nếu có chọn một người để yêu thì hãy chắc chắn rằng em yêu trong hạnh phúc chứ không phải trong dằn vặt, em xứng đáng được che chở trong vòng tay ấm áp chứ không việc gì phải co ro trong giá lạnh vì một người mang tên "người yêu".

Em có thể tự yêu bản thân mình theo cách tốt hơn bất cứ chàng trai nào khác. Vậy nên đừng bi lụy, nếu cảm thấy thực sự hạnh phúc thì hãy yêu, còn không, hãy tự yêu.

-Tại sao em không ngủ?

-Em thấy lạnh và cô đơn...

-Em có thể đan những ngón tay của hai bàn tay vào nhau thật chặt rồi gối lên đó, nhắm mắt lại không?

-Để làm gì ạ?

-Để sưởi ấm và em cũng sẽ có một giấc ngủ thật say bên đôi bàn tay của mình. Sáng mai thức dậy, mọi thứ vẫn như thế, không bàn tay nào của em rời bỏ bàn tay nào hết, em có thể ngủ thật ngon mỗi ngày.

...

-Hãy luôn nhớ rằng chừng nào em còn chưa bỏ mặc chính mình thì em luôn có thể tự sưởi ấm, tự che chở, tự bình yên.

Bạn đang đọc truyện *Tự Yêu - Du Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Yêu chính bản thân mình

Bước ra từ một mối quan hệ đổ vỡ, đàn ông thường tìm đến những cuộc tình mới để lãng quên, còn phụ nữ lại chọn cho mình cách đắm chìm trong đau khổ triền miên để nuôi hy vọng.

Bao nhiêu ngọt ngào, đắm say bỗng chốc trở thành con ác mộng, bao nhiêu mơ ước chợt tan tành, phụ nữ tiếc nuối và làm mọi cách để níu với niềm tin, kể cả dằn vặt bản thân mình trong vô vọng. Mặc kệ ai đúng ai sai, họ trách đối phương một, trách bản thân mình mười. Câu cửa miệng của họ luôn là "Tại mình chưa đủ tốt...". Họ tìm mọi cơ để trì hoãn việc chấp nhận sự thật rằng mọi thứ đã đi quá xa khỏi tầm tay với, mặc cho những người xung quanh có khuyên can thế nào đi nữa. Họ tự thanh minh cho sự cố chấp của mình bằng việc trông chờ vào một phép màu viên vông nào đó, rằng tất cả vẫn chưa thực sự kết thúc, rằng họ còn đâu đó một tia hy vọng cho những điều không bao giờ thành sự thực. Phụ nữ thật ngốc, mà cũng thật đáng thương.

Thời gian trôi qua, đàn ông đã quên và vui bên tình mới, con phụ nữ vẫn loay hoay giữa quên - nhớ, thù hận - thứ tha, buông xuôi - níu giữ. Khi nỗi nhớ trong tim chất chồng thành tảng giá buốt, họ không còn quá tha thiết, không còn quá cuồng nhiệt, không còn muốn tin yêu. Mặc dù trong sâu thẳm tâm, trái tim họ có thể vẫn còn hướng về ai đó, nhưng tuyệt nhiên không còn rung động nữa.

Có người nói với tôi, điều họ sợ nhất ở một người phụ nữ, đó là nước mắt. Nhưng tôi lại nghĩ khác, phụ nữ trở nên đáng sợ nhất là khi họ thản nhiên bắt đầu. Khi giọt nước mắt cũng dần trở nên xa xỉ, phụ nữ điềm tĩnh đón nhận mọi biến cố đến trong đời mình một cách vô thức, đó cũng chính là lúc không một người đàn ông nào, dù tốt và chân thành đến đâu đi chăng nữa, có thể lấy chuyển được tảng băng giá buốt vây lấy trái tim họ.

Phụ nữ thích tự làm khổ mình. Họ lấy sự lụy tình của bản thân làm rào cản ngăn cách mình với thế giới xung quanh. Họ tự cảm thấy có lỗi nếu mình dễ dàng quên đi điều gì đó, dù nó đã chết lâu rồi. Họ không cho phép ai đó lại gần, bởi cái suy nghĩ người này làm đau mình được, có gì người khác lại không? Vậy là chỉ vì một vết thương mà đêm ngày tự đục khoét, rồi lại kêu lên rằng bản thân không còn có thể đón nhận thêm ai nữa, bởi vết thương cũ chưa lành. Một vết thương sẽ lành nếu để nó yên. Phụ nữ, có thể thản nhiên yêu đời, nhưng tuyệt đối không được thản nhiên đau khổ.

Tuổi xuân của mỗi người quá ngắn ngủi cho việc dằn vặt và trách móc bản thân. Khuếch đại nỗi đau không mang lại hạnh phúc, chỉ mang lại sự chán chường và thất vọng cho chính mình và những người xung quanh mà thôi. Rồi họ sẽ từ bỏ một kẻ suốt ngày đắm chìm trong những nỗi buồn xưa cũ để đi tìm hạnh phúc của riêng họ, chỉ còn một kẻ cứ mãi buông mình rơi xuống vực thẳm của nỗi tiếc thê lương, không bao giờ chạm đáy.

Phụ nữ nên hiểu được rằng chỉ khi họ biết cách yêu thương chính bản thân mình thì mới xứng đáng được người khác trân trọng. Và bài học đầu tiên của việc yêu thương bản thân, đây là sống đúng bản chất. Bản chất của phụ nữ là hồn nhiên, lạc quan, yêu đời và ti vào hạnh phúc.

Chỉ cần chấp nhận quá khứ, trân trọng hiện tại và tin tưởng vào tương lai, phụ nữ sẽ luôn hạnh phúc với những gì mình xứng đáng được nhận.

Bạn đang đọc truyện *Tự Yêu - Du Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Điều gì tới sẽ tới

Có rất nhiều điều trong cuộc sống phụ thuộc vào may rủi, tình yêu là một trong số đó. Có những cô gái không cần tình yêu thực sự, cũng đối xử với người khác không ra gì, nhưng bao anh chàng chân thành vẫn đến với cô ta, chết vì cô ta. Nhưng cũng có những cô gái như em, thật lòng thật dạ mong đợi một tình yêu chân thành nhưng không có.

Không sao em ạ! Người ta bảo nếu không có được thứ gì mình yêu thì hãy biết yêu những gì mình có. Nếu em thấy cô đơn là buồn bã, là chán nản, tuyệt vọng thì em sẽ chìm trong nỗi buồn và bế tắc. Nhưng nếu em nhìn sự cô đơn của mình bằng đôi mắt lạc quan, em sẽ thấy mọi thứ không tồi tệ như em nghĩ. Hãy tận hưởng những phút giây một mình, làm những gì em thích và theo đuổi đam mê thay vì cứ mãi ngóng đợi những thứ, những người không biết biết bao giờ mới tới. Em có cả một cuộc đời mấy mươi năm để vui sống, chứ không phải để chờ đợi. Điều gì tới sẽ tới, có phải đón nhận niềm hạnh phúc trong bất ngờ sẽ ngọt ngào và đáng trân trọng hơn đón nhận nó trông chờ đợi mãi mòn, để đôi khi hạnh phúc đó không như mong đợi, sẽ rất chán nản và mất niềm tin, phải vậy không?

Vậy nên cô gái, đừng kiếm tìm một ai đó để dựa vào khi em đã đủ trưởng thành để đứng vững và bước đi trên đôi chân của chính mình, cũng đừng chờ đợi một tình yêu nh em tưởng tượng, bởi đời thật khác trong mơ mà. Hãy sống và tận hưởng cuộc đời em đi. Người đồng hành đó, có chăng, cũng chỉ giúp cuộc sống của em thêm đôi phần thú vị mà thôi.

Vì em có mặt trên đời, trước tiên là để học cách yêu thương bản thân mình đã.

Bao năm rồi vẫn chẳng thấy anh đâu

Mối tình đầu sao trốn em kỹ quá

Nhưng anh ơi, em chẳng buồn gì cả

Bởi trước anh em vẫn thích yêu đời

Em thích một mình hứng hạt mưa rơi

Thích vẽ vôi vào những ngày có nắng

Thích hát rồi cười những đêm thanh vắng

Thích tự thưởng mình những món ăn ngon

Những sáng cuối tuần em sẽ tô son

Váy áo điệu đà bước chân xuống phố

Góc quán ngọt ngào ly cà phê nhỏ

Ngắm ngoài đường các bạn trẻ yêu nhau

Em chẳng chạnh lòng vì ngóng anh đâu

Trang sách cũ em sẽ ngồi em đọc

Cũng chẳng vì cô đơn mà bật khóc

Những lúc một mình em sẽ xem phim

Em còn có thêm vô vàn thói quen

Như chuyện trò cùng bạn miu xinh xắn

Cùng bạn ấy ngắm hoàng hôn lặn

Đón bình minh trên biển vắng êm đềm

Rồi một ngày em sẽ bắt gặp em

Dưới nắng vàng hát vu vơ khe khẽ

Hẹn sẽ yêu anh vào ngày đó nhé!

Bởi hôm nay em bận phải yêu đời...

Bạn đang đọc truyện *Tự Yêu - Du Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Những cô nàng lọ lem

Trước đây, tôi có một cô bạn thân rất...xấu. Cô ấy nặng tám mươi cân, vóc dáng ục ịch nhưng khá nhanh nhẹn, đặc biệt tính cách rất đáng yêu. Cô ấy học giỏi, lạc quan và hài hước. Cô ấy sẵn sàng xắn tay áo chửi thẳng vào lũ con trai hay tỏ thái độ chộc ghẹo, giễu cợt mỗi khi gặp cô ấy đi trên đường. Cô ấy cũng được bạn bè xung quanh rất quý mến bởi tính cách thẳng thắn nhưng chân thành của mình.

Chúng tôi thân nhau tới mức tôi ở trọ một mình, những ngày hè rảnh rỗi cô ấy đến chơi với tôi, mượn quần đùi của tôi để mặc cho thoáng (béo mà, mặc quần bò khó chịu lắm, mùa hè nóng chảy mỡ ra), rồi hai đứa nằm lăn ra xem phim và ngáy khò khò. Có lần, tôi bất giác quay sang hỏi:

-Này, sao cậu không tìm lấy một người để yêu?

-Cậu nghĩ sẽ có một thằng con trai nào đó chấp nhận yêu tớ?

-Sao lại không? Cậu không thấy lũ con trai rất quý cậu à? Tính cậu rất hay mà!

-Con gái xấu ấy mà, dù cho tính cách có hay ho thế nào đi chăng nữa, cũng chỉ để quý mà thôi!

Tôi thấy lòng chùng lại. Cô ấy suy nghĩ tích cực, nhưng luôn thực tế, thực tế tới phủ phàng.

Tôi biết có nhiều cô gái luôn tự ti bởi vẻ bề ngoài của mình, tới mức khép mình và không dám giao tiếp với thế giới xung quanh. Họ mặc cảm, cho rằng "xấu" là một cái "tội" của chính bản thân. Và với lỗi lầm đó, họ phải trả giá bằng sự cô đơn. Họ không muốn soi mình trong gương, không dám chụp ảnh và post hình lên Facebook, thậm chí họ hạn chế tối đa việc giao thiệp và kết bạn, nhất là với những người khác giới. Họ sợ bị người đối diện sẫm soi vào những chỗ không đẹp ở ngoại hình mình, họ sợ bị thương hại, sợ những câu hỏi vô tình nhưng đụng chạm tới sự tổn thương mà họ luôn che giấu...

Đúng là trong xã hội bây giờ, câu nói "cái nết đánh chết cái đẹp" ở một vài tình huống không có chuẩn xác nữa. Nhưng tôi vẫn luôn tin rằng ngoại hình không phải là thứ ngăn cách hai tâm hồn tìm được sự đồng cảm. Những cô gái có ngoại hình không được như mong muốn luôn có thể tìm được thật nhiều bạn bè, những người quý mến họ chân thành vì những sát giá trị khác thiêng liêng hơn. Như cô bạn... "xấu xí" của tôi, cô ấy luôn sống rất hồn nhiên, luôn tự tin thể hiện những thế mạnh của bản thân và làm điều mình muốn, cái cô ấy được nhận về chắc chắn là hơn rất nhiều cô gái "xinh đẹp" khác.

Còn tình yêu... Tình yêu đối với những cô nàng không đẹp hẳn là sẽ chông chênh hơn. Họ khó tìm được một người đủ bản lĩnh để có thể vượt được qua rào cản ban đầu để chạm vào trái tim luôn sợ sệt của họ. Đây là còn chưa kể có những kẻ lợi dụng sự yếu đuối đó để làm tổn thương, xước xát những tâm hồn luôn mong được che chở. Nhưng tôi tin rằng cái gì cũng có giá trị của nó, ông trời không cho không và cũng không lấy không của ai cái gì. Ngoại hình của những cô nàng kia chính là thước đo, là phép thử cho sự chân thành. Tôi tin cái kết của những cô nàng xấu xí luôn có hậu, chắc chắn họ sẽ tìm được một người biết cảm thông, biết yêu thương và bù đắp cho họ tất cả những thiệt thòi mà họ phải gánh chịu.

Nhưng làm thế nào để tìm được những chàng trai trong cổ tích đó? Họ không tuyệt chủng đâu, chỉ là bạn chưa cho họ cơ hội tìm thấy bạn mà thôi. Nếu cứ mãi hết mình, cứ mãi tự ti và dằn vặt bản thân vì những lỗi lầm không phải do bạn tạo ra, có lẽ suốt đời bạn sẽ không được sống và làm theo những gì mình muốn, suốt đời bạn sẽ không tìm được hạnh phúc đích thực của mình.

Tôi đã hỏi cô bạn thân của mình rằng: "Cậu có tin vào câu chuyện bạch mã hoàng tử yêu cô bé lọ lem không?" Cô ấy không trả lời, lục túi lấy son môi ra quẹt quẹt, giờ điện thoại lên chụp hình rồi post lên Facebook kèm theo dòng caption: *"Tớ không tìm bạch mã hoàng tử, tớ tìm người sẵn lòng chấp nhận những vết lọ lem."*

Chuyện đó xảy ra cách đây ba năm rồi, bây giờ trên tay tôi đang là tấm thiệp mời cưới của cô ấy. Chủ rể là một chàng trai thư sinh, cao 1m8 và yêu chiều cô ấy hơn bất cứ ai trên đời.

Nhìn vào nụ cười tươi tắn mồm mỉm của cô bạn thân trong bức ảnh cưới, tôi tự nhủ: "Những cô gái mang vẻ đẹp tâm hồn chắc chắn sẽ có được hạnh phúc theo một cách nào đó!"

Bạn đang đọc truyện *Tự Yêu - Du Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Tự lập và kiêu hãnh

Chúng kiến nhiều người thề nguyện sống chết bên nhau rồi lại lần lượt rời xa nhau, cô thầm nghĩ, nếu sau này có chẳng may không đến được với anh, không biết cô phải sống như thế nào nữa, bởi tình yêu cô dành cho anh dường như là tất cả những gì cô có.

Rồi một ngày, họ chia tay thật. Không có quá nhiều nước mắt và dằn vặt tự phía cô, dường như nỗi đau là một thứ gì đó không đậm sâu và khủng khiếp như cô vẫn tưởng tượng.

Cô dành thời gian để chăm sóc bản thân và theo đuổi những gì mà khi còn bên anh cô chưa bao giờ nghĩ tới. Cô vui vẻ và thanh thản một cách vô cùng tự nhiên chứ không hề miễn cưỡng. Cô tự hỏi, phải chăng tình cảm lúc trước trao cho anh không phải là tình yêu, bởi thế nên cô mới cảm thấy nhẹ lòng

đến như vậy.

Sau rồi có mới hiểu, cô đã yêu anh thật lòng, cũng đã quên anh thật lòng. Chỉ là cô mạnh mẽ đến nỗi cô đón nhận mọi thứ một cách thân nhiên đến chính mình cũng không tin được. Và cũng bởi đôi khi người ta quen với việc khuếch đại tổn thương của mình, khiến bản thân tự đầy đọa và khiến người khác ảo tưởng về chính nỗi đau mà họ đang mang.

Thật ra chẳng có cô gái nào là không thể tự chăm sóc cho mình, tự mình sống tốt, chỉ là họ muốn trở nên bé nhỏ, yếu ớt trong vòng tay che chở của người đàn ông mình yêu mà thôi.

Chẳng thế mà khi tình yêu đó chẳng may kết thúc, con gái có thể trở mình tự tin, mạnh mẽ và độc lập tới mức khó tin.

Đa phần con trai sẽ tiếc nuối khi thấy hình ảnh một người-yêu-cũ hoàn toàn khác như vậy. Họ nghĩ rằng nỗi đau làm cô gái thay đổi thành một con người khác.

Nhưng họ nhầm, thực ra kinh nghiệm và thương tổn giúp con gái nhận ra họ sống tốt nhất khi được là chính mình: Tự lập và kiêu hãnh.

Hóa ra là em đã sống những ngày tháng không anh

Yên lành và thân nhiên hơn là em vẫn nghĩ.

Không ồn ào, đắm say, không ngọt ngào, thi vị,

Cuộc sống chẳng còn anh bình lặng đến không ngờ...

Hóa ra chuyện chúng mình chỉ như một giấc mơ,

Giọt nước mắt đã khô khi em trở mình về thực tại.

Không còn buồn lo, không còn sợ hãi,

Thứ không thuộc về mình có đáng phải vậy không?

Hóa ra là em có thể một mình chống chọi với mùa đông

Những vấn vương trong lòng không còn vì anh mà sống dậy,

Bước chẳng hững hờ nào khi vô tình chợt thấy.

Bóng hình anh chung lối bóng một người.

Hóa ra sao tất cả em vẫn là em thôi.

Vẫn nguyên vẹn tiếng cười, vẹn nguyên thương nhớ,

Vẫn dành trọn trái tim và từng nhịp thở

Cho kẻ bước tới sau, kẻ biết giữ ân tình.

Hóa ra quên một người không có phải không anh?

Bạn đang đọc truyện *Tự Yêu - Du Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Bối tình yêu không phải là tất cả

Cậu à, có một số người thích đùa vui với tình cảm của chúng ta. Đừng hận họ, oán hận chỉ đem lại thất vọng và sự sôi trong lòng mà thôi. Chúng ta sống cốt chỉ để cảm thấy thanh thản, vậy nên nếu không thể có được những thứ mình yêu, hãy biết yêu những điều mình có. Cậu biết cậu có gì không? Cậu có lòng bao dung, tha thứ và có một trái tim lạc quan, tin vào những điều tốt đẹp... Nếu ai đó đối xử không tốt với cậu, đừng cố để quên họ. Hãy nhớ về họ cùng những kỷ niệm đẹp đã từng có cùng nhau, vậy là đủ. Còn nhưng dối trá, căm phẫn, hận thù... hãy gạt bỏ hết đi. Cậu có biết cách tốt nhất để thức tỉnh những kẻ đã từng mang buồn đau cho chúng ta là gì không? Đó là đối diện với họ bằng một trái tim bình thản.

Cậu à, có một số người thích bỏ lại tất cả mà đi, đôi khi chẳng vì lý do gì cả, đơn giản là họ không thiết tha nữa, chỉ vậy thôi. Khi đó, dù cậu có níu, có khóc hay có hủy hoại bản thân mình đến đâu đi chăng nữa, thì họ cũng sẽ không lưu luyến, vẫn vương, thương cảm gì mình đâu. Cậu phải nhớ một điều rằng: Nếu ai đó đã không còn cần mình nữa thì mình càng phải sống thật tốt, không phải để họ nhìn thấy (họ bận bịu với những mối quan hệ khác rồi, không còn thời gian quan tâm tới cuộc sống của cậu thế nào nữa), mà là để tận hưởng những gì cậu đáng được nhận. Tình yêu và đam mê, hai thứ đó thì có thể thực hiện khi cậu còn tuổi thanh xuân mà thôi. Đừng để mọi thứ lỡ làng vì cứ mãi mê hiên ngang tuổi thanh xuân cho nỗi buồn và nước mắt. Đừng khóc vì những điều không xứng đáng.

Yêu một người thì không sai. Nhưng dành cả tuổi xuân của mình cho một người đâu biết sẽ chẳng đi tới đâu thì nhất định sai, sai hoàn toàn. Đó không phải chung thủy, mà là mù quáng. Chung thủy thì còn có cơ hội được hạnh phúc, con mù quáng thì trăm phần trăm chuốc lấy đau khổ. Vậy nên cậu à, hãy yêu tinh táo chứ đừng có nhu nhược rồi đổ hết tội lỗi cho trái tim. Bởi cuộc đời cậu còn can hệ tới rất nhiều cuộc đời khác ở ngay bên cạnh mình. Họ không thể sống thay cậu, nhưng sẽ vì nỗi đau của cậu mà khốn khổ, vì nỗi khổ của cậu mà héo tàn.

Bởi cậu à, tình yêu không phải là tất cả.

Kể từ giờ em hãy sống vì em

Dù mạnh mẽ, hay yếu mềm, cũng được.

Miền thân nhiên cười và vô tư bước,

Đau khổ hay không là tự do mình.

Kể từ giờ em phải thật là xinh,

Rạng rỡ yêu đời dù mưa hay nắng

Không phải để cho người nào nhìn ngắm,

Bởi thanh xuân ngắn lắm, sắp qua rồi...

Kể từ giờ em phải sống thật vui

Để chôn vùi nỗi buồn vào quá khứ.

Ai tổn thương mình thì cũng nên tha thứ,

Bởi sau cùng em đáng được bình yên.

Kể từ giờ không phải nhớ hay quên,

Không muộn phiền vì một người nào nữa.

Vui đi em, nếu không thì sẽ lỡ

Chuyến tàu mang hạnh phúc đến ga rồi.

Tôi đã từng dành ra nhiều thời gian để chờ đợi một vài thứ đâu biết nó không bao giờ thuộc về mình.

Tôi đã dành nhiều nỗi buồn và nước mắt tiếc thương cho những thứ đi xa khỏi cuộc sống của tôi, không bao giờ quay trở lại.

Tôi đã bước qua cuộc đời của nhiều người và cũng để nhiều người bước qua cuộc đời tôi. Hạnh phúc có, tổn thương có, nuối tiếc có...

Nhưng...

Tôi chưa bao giờ hối hận vì đã bỏ lại nhiều thứ như vậy trên con đường đã đi qua. Đơn giản, tôi tâm niệm, không có thứ gì là vô nghĩa, tôi đã nhận về những thứ tương xứng.

Mất đi quãng thời gian dài ngập trong cô đơn, tuyệt vọng, tôi nhận về sự kiên nhẫn, tôi hiểu ra cô đơn cũng là cách tôi lấy lại thăng bằng trong cuộc sống, khiến tôi yêu bản thân mình hơn, và sẵn sàng đón đợi những thứ mới sắp sửa tới trong đời mình.

Mất đi những giọt nước mắt, những tổn thương sâu đậm trong đời, tôi nhận ra ai cũng có khả năng làm đau mình, và nỗi đau lớn nhất mà tôi phải chịu đựng là nỗi đau cho chính bản thân tôi tạo ra. Sự thù hận người khác sau lỗi lầm của họ, hay sự dằn vặt bản thân sau những lỗi lầm của chính tôi, cả hai đều không mang lại cho tôi điều gì cả. Cái tôi cần là chấp nhận những thứ đã qua như một bài học trên đường đời và cố gắng không bao giờ đi lại vết xe đổ đó thêm một lần nào nữa.

Mất đi những người tôi đã từng rất quý trọng, coi họ là một phần không thể thiếu trong cuộc sống của mình, tôi nhận ra chẳng có điều gì là vĩnh viễn, có chuyện gì là không thể đổi thay. Qua đó, tôi biết quý trọng hơn những người con đang hiện hữu trong đời mình, và cố gắng đối thật tốt với họ, để một ngày nếu không cần hay không thể ở bên tôi, cả họ và tôi đều không bao giờ phải nhớ về nhau bằng sự nuối tiếc và đau khổ.

Tôi luôn nghĩ sau cùng, cái mà người ta muốn nhận được nhất đó chính là sự thanh thản. Ngồi một mình ngắm ngời về tất cả những gì đã đi qua, người ta không có nuối tiếc, không còn muốn lãng quên bất cứ điều gì, đó mới là sự giản dị tận cùng của hạnh phúc.

Muốn như vậy, hãy hài lòng với tất cả những gì bạn đang có, tận hưởng nó, chứ đừng dành thời gian để ca thán, dằn vặt hay nuối tiếc, nếu không bạn sẽ để tất cả trôi qua một cách vô nghĩa, bắt đầu và kết thúc chỉ như một dấu chấm lửng mà thôi.

Bạn đang cảm thấy đơn côi? Tận hưởng nó, trao cho bản thân cái quyền năng tự-thỏa-mãn với sự cô đơn của mình! Hãy biết chăm sóc cho bản thân và tìm vui nơi những thứ mà không-một-ai, ngoài riêng mình bạn được cảm nhận.

Bạn đang hạnh phúc trong tình yêu? Tận hưởng nó, hãy cố gắng để trao cho người ấy tất cả những gì có thể, đừng nghi ngại, đừng sợ hãi, đừng phân vân. Bởi bạn không biết mình còn bao nhiêu thời gian cho việc ở cạnh bên và yêu thương một người đến như thế.

Nếu bạn vừa trải qua một chuyện tình buồn? Tận hưởng nó, tận hưởng những nỗi xót xa, những điều đã mơ nhưng không bao giờ thành sự thật. Để bạn có thể hiểu rằng yêu thương một người khó thế nào, để có thêm kiên trì nhẫn nại để chờ đợi một tình yêu tiếp theo, bớt đi những sai khờ và ngu ngơ như thế.

Có nhiều người luôn than thở về cuộc sống của mình, về những tổn thương mà mình đang chịu đựng. Họ không biết rằng dù họ hạnh phúc hay đau khổ thì thế giới bên ngoài vẫn đẹp tươi, thời gian vẫn cứ trôi và ngày cuối cùng vẫn đang đếm ngược. Vậy thay vì ca thán, sao ta không nở một nụ cười thật tươi để đợi những niềm vui đang chờ gõ cửa?

Bạn đang đọc truyện *Tự Yêu - Du Phong* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.